

Κρατικός φασισμός και στρατηγική της έντασης

-Το δολοφονικό τρίο της ναζιστικής NSU

*μετάφραση του άρθρου "Heimatschutz: Unsere StaatsNazis" από το γερμανικό περιοδικό Wildcat #92, άνοιξη 2012

Όταν το Νοέμβριο του 2011 αποκαλύφθηκε η σειρά των δολοφονιών που είχε διαπράξει η ναζιστική ομάδα "Nationalsozialistischer Untergrund", τα σχόλια των αστών δημοσιογράφων διέκριναν σε αυτές τις δολοφονίες "τη μεγαλύτερη ντροπή της γερμανικής δημοκρατίας από την ίδρυσή της". Κάποια αριστερά έντυπα όπως η ak και το AIB (Antifassistentes Info Blatt) είδαν την "αποτυχία" των μυστικών υπηρεσιών. Στο παρόν κείμενο θέλουμε να εξηγήσουμε, για ποιο λόγο βρίσκουμε πιο ριζοσπαστική την αστική ερμηνεία (η οποία βλέπει την ευθύνη της κυβέρνησης και του κράτους), και επιπλέον να καταθέσουμε μερικές σκέψεις ώστε να μπορέσουμε να ξεπεράσουμε την αδέξια αριστερή κριτική, η οποία αφενός θέλει τον "εκδημοκρατισμό" ή ακόμα και την κατάργηση των μυστικών υπηρεσιών - και αφετέρου ποντάρει στην κρατική παρέμβαση κατά των ναζί.

Αναποδιές;

Η σειρά των δολοφονιών ήταν εφικτή μόνο με την κάλυψη των κρατικών αρχών. Σύμφωνα με την επίσημη στατιστική της αστυνομίας για τα εγκλήματα, στη Γερμανία το ποσοστό διαλεύκανσης δολοφονιών βρίσκεται πάνω από το 95%. Η στατιστική πιθανότητα να μην εξιχνιασθούν 10 δολοφονίες η μία μετά την άλλη, βρίσκεται στο 0,00%... Και χωρίς να συνυπολογίσουμε ότι η NSU πραγματοποίησε ανενόχλητα περισσότερες από δώδεκα ληστείες τραπεζών και μερικές βομβιστικές ενέργειες.

Η άποψη ότι κανείς δεν είχε αντιληφθεί τη σχέση περιεχομένου μεταξύ των δολοφονιών, είναι επίσης ψέμα. Πρώτον, οι ναζί εξυμνούσαν τις δολοφονίες εντελώς δημόσια (στο διαδίκτυο) με το τραγούδι Doener-Killer ("δολοφόνος ντονεράδων"). Δεύτερον, συγγενείς των θυμάτων διοργάνωσαν διαδηλώσεις πένθους μετά την έντατη δολοφονία, με κεντρικό πανό που έγραφε "Όχι δέκατο θύμα!". Τρίτον, υπήρξαν κάποιοι λίγοι αστυνομικοί που ήθελαν να διεξάγουν έρευνες προς την κατεύθυνση των ναζί. Μετά τις πρώτες δολοφονίες οι profiler της αστυνομίας είχαν συμπεράνει ότι πρόκειται για ακροδεξιούς σειριακούς δολοφόνους. Κάποιοι μπάτσοι βγήκαν εκτός ανακριτικής διαδικασίας. Η αστυνομία ανακοίνωνε συνέχεια με στερεοτυπικό τρόπο, ότι σίγουρα δεν υπήρχε ξενοφοβικό υπόβαθρο στους φόνους. Για τη βόμβα καρφιών που εξερράγη τον Ιούνιο του 2004 στην Κολωνία, ο τότε υπουργός εσωτερικών Schilly είχε δηλώσει ότι υπήρχαν ενδείξεις για "εγκληματικό περιβάλλον". Το καλοκαίρι του 2004 το κυνήγι στράφηκε στην επικινδυνότητα του ισλάμ. Τότε ο υπουργός Schilly δήλωσε: "Όποιος αγαπάει τον θάνατο, θα τον έχει!". Εκείνη τη στιγμή έπρεπε να γίνουν τα πάντα για να μην φανεί δημοσίως η σχέση μεταξύ κυβερνητικής εμπλοκής και φασιστικής τρομοκρατίας.

... που καλύφθηκαν;

Επισήμως η υπηρεσία προστασίας του συντάγματος (VS) παρακολουθούσε τους τρεις ναζί της NSU από τα μέσα της δεκαετίας του '90, ενώ από το φθινόπωρο του 1997 γνώριζε ότι κατασκεύαζαν βόμβες. (Πολύ πιθανόν ήταν υποκινητές μιας αποτυχημένης βομβιστικής ενέργειας εναντίον πορτογάλων εργατών κοντά στη Jena το Νοέμβριο του 1997). Στις 26 Γενάρη του 1998 η τοπική υπηρεσία του κρατιδίου της Θουριγγίας αποφάσισε τη διεξαγωγή έρευνας σε τρία γκαράζ. Ο ένας από τους τρεις ναζί, ο Uwe Boehnhardt, αφέθηκε να το σκάσει, αν και είχε καταδικαστεί τελείως πολλές φορές για άλλα αδικήματα. Περίμενε το άνοιγμα του

πρώτου γκαράζ και έπειτα την έκανε με το αυτοκίνητο. Λίγο μετά, στο τρίτο γκαράζ βρέθηκαν τέσσερις βόμβες και 1,4 κιλά TNT, που πολύ πιθανόν ανήκαν στα 38 κιλά TNT, που είχαν κλαπεί από μια αποθήκη του ομοσπονδιακού στρατού σε ένα χωριό της Θουριγγίας. (Το ίδιο TNT χρησιμοποιήθηκε στη βόμβα καρφίων στην Κολωνία το 2004). Μετά την έρευνα στα γκαράζ οι τρεις ναζί παραμένουν τάχα άφαντοι για σχεδόν 14 χρόνια. Το 2003 η εισαγγελία ανέστειλε τις ανακρίσεις λόγω παραγραφής των αδικημάτων! Ο δημοσιογράφος Nils Minkmar έγραψε (στις 20/11/2011) σε ένα αξιόλογο άρθρο του στην εφημερίδα FAZ για τη δήθεν "συγκάλυψη" των τριών ναζί: "Δεν κρύβονταν και πολύ. Ήταν σαν να κολυμπούσαν με αναπνευστήρα μέσα σε μια μπανιέρα. Συνήθιζαν να έχουν μια κοινωνική ζωή στο Zwickau, είχαν επαφές με έναν ευρύ κύκλο υποστηρικτών και πήγαιναν σε πορείες, συναυλίες και εκδηλώσεις. Πολλοί γνώριζαν που βρίσκονταν οι τρεις ναζί. Όταν ο ακροδεξιός χώρος στη Γερμανία παρουσιάζει κάποιο πρόβλημα, κατακλύζεται σε μεγάλο βαθμό από πληροφοριοδότες". Μεταξύ άλλων, οι τρεις εμφανίστηκαν το 2009 σε μια ναζιστική εκδήλωση κοντά στην Κολωνία. Το 2011 η Zschaere επισκέφτηκε με πλαστά χαρτιά μια δίκη εναντίον ναζί ρόκερ στην Ερφούρτη...

Το τρίο του Zwickau δρούσε μέσα σε ένα τρομοκρατικό δίκτυο, το οποίο συμμετείχε στην επιλογή, προετοιμασία και διεξαγωγή των δολοφονιών. Οι λίστες ονομάτων που βρέθηκαν στο καμμένο σπίτι του Zwickau (όπου διέμεναν οι τρεις ναζί), είχαν προφανώς ερευνηθεί εκτενώς από την αστυνομία, ενώ περιείχαν και κρατικά δεδομένα. Μέχρι τώρα δεν είναι γνωστό, εάν τα θύματα είχαν επιλεγεί από τοπικές ναζιστικές ομάδες και έπειτα εκτελέστηκαν από το τρίο, ή εάν η NSU διέθετε το know how, τα όπλα και την τεχνολογία και οι εκάστοτε τοπικοί ναζί διέπραξαν τις δολοφονίες. Ή εάν κάθε φορά ενέργησαν ανάλογα με τα τοπικά δεδομένα.

... Διπλή αυτοκτονία;

Τί αποκαλύφθηκε το φθινόπωρο του 2011; Η επίσημη εκδοχή της διπλής αυτοκτονίας των Uwe Mundlos και Uwe Böhnhardt στις 4 Νοέμβρη 2011 είναι ελάχιστα αληθοφανής. Θα μπορούσε να ειπωθεί ότι εξουδετερώθηκε ένας πυρήνας της NSU, για να προστατευθεί ένας δεύτερος και να συνεχίσει τη δουλειά του στο μέλλον. Η συμπεριφορά της Zschaere τις ημέρες που ακολούθησαν την "αυτοκτονία", δείχνει ότι και αυτή έτσι εκτίμησε τη "διπλή αυτοκτονία". Μεταξύ άλλων απέστειλε αμέσως το "βίντεο της ομολογίας των δολοφονιών" σε δώδεκα διευθύνσεις, μεταξύ των οποίων ένα τζαμί στο Voelklingen και η εφημερίδα "Kommunistische Arbeiterzeitung". Με αυτόν τον τρόπο εμπόδισε το θάψιμο της ιστορίας. Παράλληλα με την ερευνητική εργασία κάποιων αντιφασιστικών ομάδων και ελάχιστων δημοσιογράφων, κυκλοφόρησε από τη μεριά του κράτους ένα φιλμ για τη "διαλεύκανση της υπόθεσης". Τα ονόματα κάποιων υπόπτων δόθηκαν στη δημοσιότητα λίγες μέρες πριν τη σύλληψη της Zschaere (σμμ: η οποία παραδόθηκε μόνη της), έτσι ώστε να προειδοποιήσουν τους κύκλους των ναζί και να μπορέσουν να καταστρέψουν πιθανά αποδεικτικά στοιχεία.

Στο φως της δημοσιότητας ήρθαν θεαματικά γεγονότα. Για παράδειγμα ένας πράκτορας της VS με το παρατσούκλι "Μικρός Αδόλφος" ήταν παρών στο φόντο που έγινε τον Απρίλη του 2006 στο Kassel της Έσσης. Σε μια έρευνα που πραγματοποιήθηκε σπίτι του μετά την παραπάνω δολοφονία, είχαν βρεθεί παράνομα πυρομαχικά και ναζιστικά έντυπα. Παρόλα αυτά η δίκη εναντίον του ανεστάλλει τον Γενάρη του 2007, ενώ συνεχίζει να εργάζεται για το κράτος, στην προεδρία της τοπικής κυβέρνησης στο Kassel.

Η VS της Θουριγγίας χρηματοδοτούσε το "τρίο του Zwickau". Στη διάρκεια μιας συνεδρίασης της κοινοβουλευτικής επιτροπής ελέγχου στις 8 Δεκέμβρη του 2011 στην Ερφούρτη έγινε γνωστό, ότι η VS ήθελε να δώσει στο τρίο 2000 μάρκα μέσω ενός μεσολαβητή για να μπορέσουν να βγάλουν πλαστά χαρτιά.

Τουλάχιστον ένας από τους τρεις ναζί είχε "νόμιμα, παράνομα χαρτιά", όπως τα εκδίδουν οι μυστικές υπηρεσίες για μυστικούς πρά-

κτορες. Ακόμα και η μυστική υπηρεσία του στρατού (MAD) είχε πληροφοριοδότες γύρω από τους τρεις "άγνωστους" της Θουριγγίας. Ο υπουργός Αμύνης de Maiziere παραδέχθηκε σε μια συνέντευξη στην εφημερίδα FAZ, ότι κάποιος πληροφοριοδότης της MAD γνώριζε τον τόπο διαμονής των τριών.

Δεν υπάρχουν επιτυχείς τρομοκρατικές ομάδες χωρίς κρατική υποστήριξη. "Αν ακολουθήσει κανείς τα ίχνη της τρομοκρατίας για αρκετό καιρό, θα καταλήξει μπροστά σε ένα κτίριο μυστικών υπηρεσιών. Καθαρές τρομοκρατικές ομάδες μπορούν να υπάρξουν μόνο κατά τη διάρκεια μιας επανάστασης". (από το άρθρο του δημοσιογράφου Nils Milkmar). "Όλα τα ίχνη οδηγούν στο υπουργείο Εσωτερικών, δηλαδή στην Καγκελαρία, η οποία συντονίζει τις μυστικές υπηρεσίες. Σύμφωνα με τον Albrecht Mueller, τμηματάρχη στην καγκελαρία από το 1973 έως το 1982: "Δεν είναι δυνατόν ο προϊστάμενος της καγκελαρίας, ο εκπρόσωπος της κυβέρνησης ή κάποιος άλλος από τους 10-15 συμμετέχοντες στην καθημερινή κυβερνητική σύσκεψη για την υπόθεση της NSU, να μην ήθελαν να μάθουν τι συμβαίνει, μέχρι τη δολοφονία του πέμπτου τούρκου μετανάστη με το ίδιο πιστόλι. Η καθυσύχηση της υπόθεσης ήταν αποτέλεσμα κρατικής δραστηριότητας". Προϊστάμενοι της καγκελαρίας από το 1999 έως το 2009, ήταν πρώτα ο Steinmeier (σμμ: σημερινός αρχηγός κοινοβουλευτικής ομάδας των σοσιαλδημοκρατών) και μετά ο υπουργός Αμύνης de Maiziere.

Πληροφόρηση = παραπληροφόρηση;

Ο ρυθμός με τον οποίο έγιναν γνωστά τα νέα γεγονότα από τα μέσα Νοέμβρη του 2011, δείχνει ότι επί χρόνια διέρρεαν επιλεκτικά στη δημοσιότητα κρυμμένες δικογραφίες και αποδεδειγμένα ίχνη των τριών ναζί. Είναι δύσκολο να φιλτράρει κανείς την παραπληροφόρηση που προκύπτει από τις πολλές πληροφορίες. Μια μικρή επιλογή των (προκατασκευασμένων;) αποκαλύψεων: Η εγκληματολογική υπηρεσία της Θουριγγίας (LKA) είχε προσπαθήσει να διαχετεύσει κρατικά χρήματα στους τρεις ναζί. Ήθελε να τους συλλάβει, αλλά λίγο πριν τη σύλληψη ανακαλύστηκε από τα πάνω. Η Zschaere είχε επαφές με πληροφοριοδότες των τοπικών μυστικών υπηρεσιών και μετά τη λεγόμενη "εξαφάνισή" της. Οι μυστικές υπηρεσίες κατείχαν μάλλον μια φωτογραφία από παρακολούθηση των τριών στις 15 Μάη του 2000. Γι' αυτό το λόγο η εισαγγελία της Ερφούρτης διεξήγαγε προανάκριση λόγω "ποινικής ματαίωσης εν υπηρεσία". Οι μυστικές υπηρεσίες υπέκλεπταν τηλεφωνικές συνομιλίες της συμμορίας. Η τοπική υπηρεσία της Κάτω Σαξονίας είχε παρακολουθήσει ήδη το 1999 έναν από τους ναζί που συνελήφθησαν αργότερα, αλλά δεν είχε αποθηκεύσει στοιχεία για τη συνεργασία του με τη NSU... κτλ.

Το πιο ισχυρό ίχνος συνιστά η δήλωση αμερικάνων και γερμανών πρακτόρων, ότι είχαν παρακολουθήσει το φόντο της αστυνομικού Kiesewetter στο Heilbronn στις 25 Απρίλη του 2007. Η αναφορά υψηλής μυστικότητας, που παίχτηκε στα μήντια μετά από τέσσερα χρόνια, θυμίζει θρήλερ κατασκοπίας: στρατιωτικοί μυστικοί πράκτορες της αμερικανικής Defense Intelligence Agency και πράκτορες της γερμανικής VS παρακολουθούσαν τον Mevluet Kar, ενώ πραγματοποιούσε τραπεζικές συναλλαγές εκατομμυρίων ευρώ. Ο Kar ήταν πληροφοριοδότης της τουρκικής μυστικής υπηρεσίας MIT και της CIA. Οι αμερικανικές και γερμανικές αρχές τον είχαν τοποθετήσει μεταξύ του οργανωμένου εγκλήματος και (δήθεν) ισλαμιστών τρομοκρατών. Είχε προμηθεύσει στην ομάδα "Sauerland" πυροκροτητές, ενώ σήμερα ζει υπό κρατική προστασία στην Τουρκία (ενόψει των αποκαλύψεων γύρω από τους κρατικούς ναζί θα έπρεπε να ερευνηθεί ακόμη μια φορά η ιστορία του δήθεν ισλαμιστικού τρομοκρατικού πυρήνα, ο οποίος στρατολογήθηκε το Σεπτέμβρη του 2007 με μεγάλα έξοδα!).

Ενώ οι αμερικάνοι πράκτορες είχαν στήσει καρτέρι, παρακολούθησαν σύμφωνα με την αναφορά τους μια ανταλλαγή πυροβολισμών μεταξύ αστυνομικών, ναζί και γερμανών πρακτόρων (!), και γι' αυτό αναγκάστηκαν να διακόψουν τη δράση τους. Αν αυτό αληθεύει, τότε όλες οι "ανακρίσεις" για το θάνατο της αστυνομικού

Kiesewetter ήταν ελιγμοί αντιπερισπασμού. Όλες οι εικασίες για τον δράστη "φάντασμα" που είχε αφήσει ίχνη DNA σε 40 τόπους εγκλήματος, διαλύθηκαν στα τέλη Μάρτη του 2009, όταν η αστυνομία δήλωσε ότι τα ίχνη DNA προέρχονταν από δικά της λερωμένα μέσα συλλογής γενετικού υλικού. Όμως και το περίφημο ναζιστικό τραγούδι ("Doper-Killer") μιλάγε για κάποιο "φάντασμα" σαν να γνωρίζει το δράστη: γιατί λοιπόν οι ναζί καυχούνται για το φόνο μιας αστυνομικού; Μετά το θάνατο της αστυνομικού Kiesewetter οι άμεσες δολοφονικές επιθέσεις σταμάτησαν. Όμως οι εμπρηστικές ενέργειες τον Αύγουστο του 2007 στο Voelklingen δείχνουν ότι η NSU συνέχισε προφανώς με άλλες μορφές δράσης.

Το ένα χέρι νίβει το άλλο

Το κρατίδιο της Θουριγγίας δεν είναι η μοναδική περίπτωση διαφθοράς, όπως ήθελαν να την παρουσιάσουν τα μήντια. Όπως σε όλα τα κρατίδια, εδώ και 20 χρόνια υπάρχουν σε επίπεδο τοπικής πολιτικής υποθέσεις με λαδώματα και οίκους ανοχής, σκάνδαλα γύρω από κρατικά δεδομένα και αναγκαστικές παραιτήσεις προσώπων. Παντού στην Ανατολική Γερμανία έχουν εισχωρήσει δυτικογερμανοί απατεώνες (εν μέρει με βεβαρμένο ποινικό μητρώο) τόσο στα υπουργεία όσο και στις δημόσιες αρχές. Εδώ προέχουν δύο πράγματα: πρώτον η στενή φιλία μεταξύ του σοσιαλδημοκράτη von der Saar Dewes, υπουργού εσωτερικών της Θουριγγίας από το 1994 έως το 1999, και του φασίστα Roewer, προέδρου της τοπικής υπηρεσίας προστασίας του συντάγματος από το 1994 έως το 2000. Δεύτερον, οι μετέπειτα πολύ αναρμόδιοι χριστιανοδημοκράτες υπουργοί εσωτερικών, μερικοί από τους οποίους ενδιαφέρονταν προφανώς ελάχιστα για τους νόμους.

Το καλοκαίρι του 2000 ο Roewer αναγκάστηκε σε παραίτηση, όταν ο Grube (μέλος του κόμματος NPD) και ο Diemel (ναζί από τη Θουριγγία) ξεσκεπάστηκαν ως πληροφοριοδότες. Ο Roewer δεν παρείχε μόνο μεγάλα ποσά στα δύο πρόσωπα, αλλά επιπλέον παρείχε κρατικά κονδύλια μέσω μιας εταιρίας μαϊμού για λογαριασμό μιας άγνωστης μέχρι σήμερα πηγής. Ο Sippel, τωρινός αρχηγός της τοπικής μυστικής υπηρεσίας, "δεν αποκλείει" ότι ο προκάτοχός του καθοδηγούσε πληροφοριοδότες με δικά του έξοδα. Πάντως χωρίς τις μυστικές υπηρεσίες ο ναζιστικός χώρος της Θουριγγίας θα ήταν αρκετά ασήμαντος. Ο ίδιος ο Roewer μίλησε κάποτε για 1,5 εκατ. μάρκα, τα οποία η μυστική υπηρεσία της Θουριγγίας έχει διοχετεύσει στον ακροδεξιό χώρο. Τόσο ο Tino Brandt, αρχηγός της ναζιστικής ομάδας "Thueringer Heimatschutz" ("Πατριωτική πολιτοφυλακή της Θουριγγίας") και άρα πνευματικός πατέρας της "τριάδας του Zwickau", όσο και ο ηγέτης της απαγορευμένης οργάνωσης Blood & Honour ήταν πληροφοριοδότες των μυστικών υπηρεσιών. Λέγεται ότι ο Brandt έλαβε περίπου 200.000 γερμανικά μάρκα. Αυτά τα στοιχεία είναι γνωστά πάνω από 10 χρόνια. Όσα ήρθαν στο φως πρόσφατα για τη NSU, συνδέονται σε μια γραμμή. Στις 22/11/2011 ένας δημοσιογράφος έθεσε στο άρθρο του στην εφημερίδα FR το εξής ερώτημα: "Τι μας εμποδίζει να μιλάμε για κρατική τρομοκρατία;"

Στο παρόν κείμενο δεν ερευνούμε όλες τις κρατικές δομές. Εδώ περιοριζόμαστε στις δομές τύπου Gladio που φτιάχτηκαν στα πλαίσια του NATO και στις γερμανικές μυστικές υπηρεσίες (Verfassungsschutz). Χωρίς τις τελευταίες δεν θα υπήρχε η οικονομική, επιμελησιακή και πρακτορική υποστήριξη της "NSU".

Οι μυστικές υπηρεσίες ως αρωγός διαπαιδαγώγησης

Τα περισσότερα κράτη έχουν ένα σύνταγμα, μια μυστική υπηρεσία για εξωτερικές υποθέσεις και μια μυστική υπηρεσία για εσωτερικές υποθέσεις. Η τελευταία οφείλει να αναχαιτίζει εχθρικούς κατασκόπους. Η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας έχει μόνο έναν "βασικό νόμο" (Grundgesetz), αλλά παράλληλα και μια "υπηρεσία προστασίας του συντάγματος", η οποία προστατεύει κυρίως τις οικονομικές και πολιτικές συνθήκες, δηλαδή τη λεγόμενη "φιλε-

λεύθερη-δημοκρατική θεμελιώδη τάξη" ενάντια στους "εχθρούς του συντάγματος" που βρίσκονται μέσα στον πληθυσμό της χώρας. Η εν λόγω υπηρεσία δεν προετοιμάζεται μόνο για μελλοντικές ανατρεπτικές καταστάσεις, αλλά επηρεάζει και τωρινές πολιτικές εξελίξεις. Γι' αυτό το σκοπό δεν χρησιμοποιεί μόνο μεθόδους μυστικών υπηρεσιών, αλλά παίζει και έναν πολιτικό-προπαγανδιστικό ρόλο (π.χ. με την ετήσια έκθεσή της). Η υπηρεσία προστασίας του συντάγματος ενσαρκώνει και πραγματώνει τον ιδρυτικό μύθο της ΟΔΓ, σύμφωνα με τον οποίο η Δημοκρατία της Βαϊμάρης είχε διαλυθεί μεταξύ αριστερών και δεξιών εξτρεμιστών. Όποιος κριτικάρει το φανταστικό δημιούργημα ενός πολιτικού κέντρου χωρίς ιδεολογία, θεωρείται "εξτρεμιστής" και εχθρός του συντάγματος. Η υπηρεσία προστασίας του συντάγματος δεν ρυθμίζεται καθόλου από το νόμο και στην πραγματικότητα βρίσκεται πάνω από το κοινοβούλιο, αποτελώντας ήδη μια "γκρίζα ζώνη".

Οι απαρχές

Το 1949 οι σύμμαχοι της Δυτικής Γερμανίας επέτρεψαν την ίδρυση μιας υπηρεσίας για τη συλλογή πληροφοριών σχετικά με "ανατρεπτικές δραστηριότητες". Από εδώ προέκυψε το 1959 η ομοσπονδιακή υπηρεσία για την προστασία της συνταγματικής νομιμότητας (BfV) και οι αντίστοιχες αρχές σε κάθε ομόσπονδο κρατίδιο. Η BfV στελεχώθηκε σε μεγάλο βαθμό με παλαιότερα μέλη των SS και των εθνικοσοσιαλιστικών μυστικών υπηρεσιών. Οι τελευταίοι χρηματοδοτούσαν τους παλιούς συντρόφους τους ως "πληροφοριοδότες", π.χ. τον επικεφαλής του σοσιαλιστικού κόμματος του Ράιχ, ενός διάδοχου κόμματος του NSDAP του Χίτλερ. Ένα άλλο παράδειγμα είναι ο αρχηγός του σώματος σκοπευτών των SS, Hallmayer, τον οποίο οι ΗΠΑ καταζητούσαν ως εγκληματία πολέμου και οι γαλλικές αρχές για φόνους και βασανιστήρια αντιστασιακών αγωνιστών. Το 1951 ο Hallmayer έγινε ένας από τους πρώτους πράκτορες της υπηρεσίας στο κρατίδιο της Βάδης-Βυρτεμβέργης, με ειδικό τομέα την καταπολέμηση αριστερών ομάδων. Για τη συνταξιοδότησή του το 1970, υπολογίστηκε η δραστηριότητά του από το 1932. Ένα τρίτο παράδειγμα είναι ο H. Schruëbbers, ένας ναζί νομικός που από το 1955 έως το 1972 ήταν πρόεδρος της ομοσπονδιακής υπηρεσίας για την προστασία του συντάγματος.

Οι μυστικές υπηρεσίες υπό τη διοίκηση των κυβερνήσεων του SPD

Υπό την προεδρία του Schruëbbers η υπηρεσία προστασίας του συντάγματος υποστήριξε στα μέσα της δεκαετίας του 1950 την απαγόρευση του Κομμουνιστικού Κόμματος Γερμανίας, ενώ τη δεκαετία του '60 χρησιμοποίησε μεθόδους μυστικών υπηρεσιών και πράκτορες-προβοκάτορες κατά του κινήματος νεολαίας. Στις αρχές της δεκαετίας του '70 εφάρμοσε την απαγόρευση εξάσκησης επαγγέλματος που εισήγαγε η κυβέρνηση του Βίλλυ Μπραντ: τότε εξετάστηκαν 3,5 εκατ. αιτούντες για μια θέση στο δημόσιο τομέα, με αποτέλεσμα 11.000 επίσημες απαγορεύσεις εξάσκησης επαγγέλματος, πειθαρχικές δίωξεις και απολύσεις.

Η συνεργασία των μυστικών υπηρεσιών με φασιστικές ομάδες συνεχίστηκε και με τους διαδόχους του Schruëbbers. Μερικά παραδείγματα:

Το 1972 ο πράκτορας H. Kraiberg κατέθεσε ως μεταμελημένος μάρτυρας κατά του φασιστικού "Ευρωπαϊκού Απελευθερωτικού Μετώπου". Ήταν συνιδρυτής της οργάνωσης και συμμετείχε στο διοικητικό της συμβούλιο. Ως πράκτορας-προβοκάτορας παρέμενε ατιμώρητος.

Το 1977 δικάστηκε ο πληροφοριοδότης Hans-Dieter Lepzin. Ήταν "ειδικός ασφαλείας" της απαγορευμένης οργάνωσης NSDAP/AO και είχε κατασκευάσει ιδιοχείρως τις βόμβες, που είχαν εκραγεί στις 2/9 και 3/10/1977 μπροστά από δικαστικά κτίρια στο Flensburg και το Αννόβερο, και αρχικά είχαν καταλογιστεί στον αριστερό χώρο. Ο Lepzin καταδικάστηκε σε 3,5 χρόνια χωρίς ωστόσο να εκτίσει την ποινή του.

Το 1983 στο Βερολίνο, ο πράκτορας Werner Lock παραδόθηκε στην αστυνομία. Ανέφερε μια συνομηλική συνάντηση στις 17/6/1977, κατά την οποία ναζί τρομοκράτες της "Wehrsportgruppe Hoffmann" και της "Deutsche Aktionsgruppe" του Manfred Roeder είχαν συμφωνήσει παρουσία μυστικών πρακτόρων για τρομοκρατικές ενέργειες και επιθέσεις. Από αυτούς του κύκλου προήλθε η βομβιστική επίθεση στη γιορτή μπύρας Oktoberfest στο Μόναχο το 1980, με 13 νεκρούς και 200 βαριά τραυματίες. Πρόκειται για τη χειρότερη τρομοκρατική ενέργεια στην ιστορία της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας.

Καμιά αλλαγή

Μετά την πτώση του ανατολικού μπλοκ και την επανένωση των δύο Γερμανιών (1989) η υπηρεσία προστασίας του συντάγματος μπόρεσε να αποφύγει ενδεχόμενες συζητήσεις σχετικά με τη δικαιολόγηση της ύπαρξής της, παραπέμποντας ιδίως στην ανάπτυξη ακροδεξιών δομών στην Ανατολική Γερμανία. Εξ αρχής υπάλληλοι των μυστικών υπηρεσιών από τη δύση, που είχαν εγκατασταθεί στα ανατολικά κρατίδια, χρηματοδοτούσαν πληροφοριοδότες οι οποίοι στη συνέχεια χρηματοδοτούσαν τις φασιστικές οργανώσεις τους. Οι χαφιέδες δεν εισχώρησαν σχεδόν ποτέ μέσα στις δομές των οργανώσεων, αλλά υποστήριζαν οικονομικά διάφορους εγκατεστημένους ναζί. Για παράδειγμα, το Μάρτη του 1999 η μυστική υπηρεσία του Βραδεμβούργου ανακοίνωσε ότι θα "υπονομεύσει" ακόμη περισσότερο το δεξιό χώρο με πληροφοριοδότες. Την ίδια χρονιά ένας από αυτούς τους χαφιέδες (C. Szeranski) καταδικάστηκε σε 8 χρόνια φυλάκιση για απόπειρα φόνου. Το δικαστήριο διέκρινε στο πρόσωπό του τον "ηγέτη ενός όχλου".

Υπάρχει μια συνέχεια στις μυστικές υπηρεσίες από τον αγώνα κατά του Κομμουνιστικού Κόμματος Γερμανίας τη δεκαετία του '50, στον αγώνα κατά των αριστερών κινημάτων το '70 και το '80, μέχρι και τις σημερινές καμπάνιες εναντίον της "κατάχρησης του ασύλου" και του ισλάμ: θέλουν να εξοβελίσουν την κοινωνική επανάσταση, να κρατήσουν την απειθαρχη αριστερά έξω από τον κρατικό μηχανισμό και να προωθήσουν τον εθνοτικό διαχωρισμό. Μια συνέχεια που δεν κλώνει μπροστά στο φόνο. Το Νοέμβρη του 2011 αυτή η συνέχεια έγινε κομματάκι ορατή.

Σε αναμονή ή σε δράση;

Στη διάρκεια του ψυχρού πολέμου δημιουργήθηκαν σε όλα τα κράτη του NATO παραστρατιωτικές δομές (όπως η Gladio στην Ιταλία), οι οποίες υποτίθεται προετοιμάζονταν για σαμποτάζ και τρομοκρατικές ενέργειες σε περίπτωση ρωσικής εισβολής. Τα μέλη αυτών των δομών στρατολογήθηκαν από ειδικές δυνάμεις του στρατού, μυστικές υπηρεσίες και φασιστικές οργανώσεις. Η Ιταλία είναι η πιο γνωστή περίπτωση για το πως αυτό το παραστρατιωτικό δίκτυο παρενέβη με τρομοκρατικές επιθέσεις στους ταξικούς αγώνες. Με τη "στρατηγική της έντασης" ήθελαν να διαδώσουν το φόβο και να δικαιολογήσουν αυταρχικά, κρατικά μέτρα τάξης. Στη βομβιστική ενέργεια στην Piazza Fontana του Μιλάνο, το Δεκέμβρη του 1969, σκοτώθηκαν 17 άνθρωποι, ενώ στο σιδηροδρομικό σταθμό της Μπολόνια στις 2 Αυγούστου του 1980 πέθαναν 85 και τραυματίστηκαν περισσότεροι από 200. Σήμερα είναι αποδεδειγμένο, ότι οι επιθέσεις σχεδιάστηκαν και εκτελέστηκαν από φασιστικές ομάδες όπως η Ordine Nuovo σε σύνδεση με τη μυστική στοά Ρ2, η οποία έφτανε μέχρι τα ανώτατα κρατικά αξιώματα.

Νέα ώθηση

Μετά τις 11 Σεπτεμβρίου 2001 οι μυστικές υπηρεσίες έχουν αποκτήσει μια έντονη ώθηση με τον πόλεμο κατά της τρομοκρατίας, όπως συνέβη παρομοίως με τον ψυχρό πόλεμο. Στις ΗΠΑ με τον λεγόμενο πατριωτικό νόμο (Patriotic Act) δημιουργήθηκε η "δομή για την προστασία της πατρίδας". Στη Γερμανία το 2004 ιδρύθηκε το Κοινό Αντιτρομοκρατικό Κέντρο. Εκεί εργάζονται από κοινού η ομο-

σπονδιακή εγκληματολογική υπηρεσία, η ομοσπονδιακή υπηρεσία πληροφοριών, η υπηρεσία προστασίας του συντάγματος και οι τοπικές εγκληματολογικές υπηρεσίες. Ο νόμος του 2009 δίνει στην εγκληματολογική υπηρεσία την άδεια "για αντιμετώπιση κινδύνων από τη διεθνή τρομοκρατία", κάτι που πριν ήταν στη δικαιοδοσία μόνο των αστυνομικών αρχών κάθε κρατιδίου. (Τα μέσα δράσης είναι οι line έρευνα, σάρωση ψηφιακών δεδομένων, χρήση μυστικών ανακριτών, οπτικοακουστική παρακολούθηση κατοικιών και τηλεπικοινωνιών). Εκτός αυτού η εγκληματολογική υπηρεσία επιτρέπεται να διεξάγει υπό τη δική της διεύθυνση προληπτικές ανακρίσεις χωρίς συγκεκριμένη υπόνοια αξιόποινων πράξεων, δηλαδή χωρίς εισαγγελική εντολή.

Εκτός από την υπηρεσία προστασίας του συντάγματος, η ομοσπονδιακή εγκληματολογική υπηρεσία φαίνεται ότι έχει εμπλακεί έντονα στην κρατική υποστήριξη της ναζιστικής τρομοκρατίας. Γιατί η ομοσπονδιακή αστυνομία έδωσε εντολή το Δεκέμβρη του 2011 να σβηστούν τα δεδομένα του κινητού τηλεφώνου ενός από τους συλληφθέντες ναζί της NSU; Ο αρχηγός (από το 2004) της εγκληματολογικής υπηρεσίας παραιτήθηκε εκτός πλάνου στα μέσα του 2012. Προφανώς χρησιμοποιείται ακόμη για να κουκουλώσει τη διαλεύκανση της υπόθεσης.

Στους γκρίζους τομείς του κράτους πολλά είναι δυνατά, ακριβώς για αυτό έχουν δημιουργηθεί και επεκταθεί. Η υπηρεσία προστασίας του συντάγματος πληρώνει πάνω από 120 πληροφοριοδότες μέσα στο κόμμα NPD, πράγμα που οδήγησε το 2003 στην αποτυχία της πρότασης για απαγόρευσή του, αφού το ομοσπονδιακό συνταγματικό δικαστήριο δεν μπόρεσε να διακρίνει τη διαφορά μεταξύ NPD και υπηρεσίας προστασίας του συντάγματος. Ο τότε υπουργός Εσωτερικών της Βάδης-Βυρτεμβέργης (H. Rech) είχε δηλώσει το Μάρτη του 2009: "Αν είχα αποσύρει όλους τους μυστικούς μου ανακριτές από τα σώματα του NPD, τότε το NPD θα κατέρρεε". (Στα μέσα Μάρτη του 2012 συζητήθηκε το πως το ομοσπονδιακό συνταγματικό δικαστήριο ζήτησε τη διακοπή της συνεργασίας του με τους περίπου 15 πληροφοριοδότες που βρίσκονταν στο ηγετικό επίπεδο του NPD). Μετά τη σφαγή στη Νορβηγία ο ομοσπονδιακός υπουργός Εσωτερικών Friedrich είχε διασφαλίσει δημοσίως, ότι στη Γερμανία δεν υπάρχουν ακροδεξιές τρομοκρατικές δομές. Όλοι το ήξεραν καλύτερα!

Το κράτος είναι το "κέντρο της κοινωνίας"

Στα μέσα Δεκέμβρη του 2011 το ανώτατο δικαστήριο της Καρλσρούης αρνήθηκε να ξεκινήσει μια δίκη κατά του αρχηγού της τοπικής νεολαίας του NPD. Στο σπίτι του είχαν βρεθεί οικοδομικά σχέδια, έτοιμοι πυροκροτητές και αρκετά κιλά χημικών συστατικών για την κατασκευή μιας σωληνωτής βόμβας, όπως και ένα παράνομο τουφέκι μαζί με πυρομαχικά. Η υποψία για την προετοιμασία μιας βομβιστικής ενέργειας δεν επιβεβαιώθηκε. Ο κατηγορούμενος δεν σχεδίαζε κάποια "συγκεκριμένη ενέργεια", δεν είχε κάποιο συγκεκριμένο στόχο και ούτε κάποια χρονική στιγμή επίθεσης. Αυτή η δήλωση αποσιωπήθηκε κάτω από το σκάνδαλο για το "ποσοστό των μεταναστών" σε έναν σύλλογο ερασιτεχνών κηπουρών της πόλης Norderstedt. Εκεί, τον Οκτώβρη του 2011, 70 κηπουροί είχαν διεξάγει ψηφοφορία για τον επιτρεπόμενο αριθμό μεταναστών στο σύλλογο. Οι επιλογές ήταν οι εξής: 12,6% σύμφωνα με το μέσο όρο του κρατιδίου Schleswig-Holstein, 27% σύμφωνα με το γειτονικό Αμβούργο ή 19,6% σύμφωνα με τον πανγερμανικό μέσο όρο. Οι 41 από τους 70 ψήφισαν το κατώτερο ποσοστό, 11 μέλη αρνήθηκαν την πρόταση, ενώ ένας κηπουρός αγανάκτησε τόσο που φωτογράφησε το πρωτόκολλο της συνέλευσης και το δημοσίευσε σε έναν πίνακα ανακοινώσεων. Τα μήντια και ο χριστιανοδημοκράτης δήμαρχος του Norderstedt αντέδρασαν "άναυδοι" και δήλωσαν: "Πρόκειται για καθαρό ρατσισμό".

Σε αυτή τη γραμμή κινήθηκαν και οι αντιγερμανοί αντιφασίστες: στις 28 Γενάρη 2012 περίπου 2000 άτομα διαδήλωσαν στο Αμβούργο ενάντια στη "Γερμανία που είναι ο μάστορας του θανάτου!". Ένα από τα καλέσματα της διαδήλωσης έγραφε: "Το 2012

το γερμανικό κεφάλαιο δεν ενδιαφέρεται για τους ναζί. Και ακόμη λιγότερο: οι φασίστες τού χαλάνε τις δουλειές". Στην προκειμένη περίπτωση αυτή η ανάλυση χρησιμεύει ως πάσα για να ταχθεί κανείς στο πλευρό της (υποτίθεται) διαφωτισμένης, μητροπολιτικής αστικής τάξης ενάντια στην επαρχία.

Σύμφωνα με αυτήν την αντίληψη, ο ρατσισμός είναι η ιδεολογία των ηττημένων, η "μεταναζιστική και ξενοφοβική συνείδηση της καθημερινότητας που έχει φορτιστεί μέσα στον πληθυσμό". Όταν το Φλεβάρη έγιναν γνωστές οι ρατσιστικές αισχρολογίες στο επίσημο ημερολόγιο του αστυνομικού συνδικάτου της Βαυαρίας, το γεγονός παρουσιάστηκε με τον τίτλο "ρατσισμός στην καθημερινότητα". Την ίδια στιγμή η εισαγγελία προσπαθούσε να διακόψει τη δίκη για το θάνατο του μετανάστη Oury Jalloh, ο οποίος είχε καεί το 2005 δεμένος χειροπόδαρα σε ένα αστυνομικό κελί του Dessau... Ο ρατσισμός του κράτους είναι ολοφάνερος. Όπου όμως γίνεται ολοφάνερος μέσα από τις βίαιες συνέπειες μιας συγκαλυμμένης από το κράτος σειράς δολοφονιών, τότε κάποια κομμάτια του αντιφασιστικού κινήματος τον χαρακτηρίζουν ως "ένοπλο ρατσισμό", και χάνουν την πολιτική διάσταση του ζητήματος ότι το κράτος χρησιμοποιεί τους φασίστες και μάλιστα τούς στηρίζει σε περίπτωση ανάγκης.

"Ο ρατσισμός του σήμερα είναι ένας ψυχρά υπολογισμένος ρατσισμός... ένα προϊόν του κράτους. Είναι κυρίως μια κρατική λογική και όχι ένα πάθος του λαού. Φορέας αυτής της κρατικής λογικής δεν είναι κατά κύριο λόγο κάποιες οπισθοδρομικές κοινωνικές ομάδες, αλλά σε μεγάλο βαθμό η διανοητική ελίτ". (από μια διάλεξη του Jacques Ranciere το 2010, βλ. αριστερή εφημερίδα ak 19/11/2010). Το συμπέρασμα του Ranciere σε αυτό το αξιόλογο άρθρο είναι ότι, η "αριστερή" κριτική (ξεκινώντας από την άποψη, όπως κάνει η δεξιά, ότι "ο ρατσισμός είναι ένα πάθος του λαού", ενάντια στο οποίο το κράτος πρέπει να επεμβαίνει με όλο και πιο σκληρούς νόμους), κατασκευάζει μια "νέα μορφή ρατσισμού": "Κρατικός ρατσισμός και διανοητικός αριστερός ρατσισμός".

Οι μεγαλύτεροι εχθροί του σοσιαλδημοκράτη Σαραζίν (σ.μ: μέλος του SPD που προκαλεί με προβοκατόρικες δηλώσεις κατά ανέργων γερμανών και μουσουλμάνων μεταναστών) πιστεύουν ακριβώς όπως και αυτός, ότι οι κοινωνικά αδικημένοι είναι ηττημένα άτομα που απλά δεν προσπάθησαν αρκετά. Και όταν ο χαμένος είναι ένας βίαιος ναζί, τότε είναι δύο φορές ένοχος και το κράτος πρέπει να επέμβει δραστικά.

Αυτή η ελιτίστικη στάση ταιριάζει πολύ καλά σε όσους ολισθαίνουν σε ηγετικές θέσεις μέσα σε πανεπιστήμια, συνδικάτα, μήντια και διοικητικό μηχανισμό. Επειδή βγάζουν τον κώλο τους έξω από το χορό και εγκαταλείπουν τις συλλογικές ουτοπίες, οι πρώην αριστεροί προτείνουν ως λύση ενάντια στο φαινόμενο των βίαιων εγκληματιών περισσότερη "φυλακή", ενάντια στην απουσία αλληλεγγύης στο εργοστάσιο περισσότερο "συνδικάτο", ενάντια στις πρωτοβουλίες πολιτών για ξενώνες αστέγων περισσότερο "κράτος", και ενάντια στους ναζί "απαγόρευση". Η καθημερινή αίσθηση της αδυναμίας τους αλλάζει προς έναν κοινωνικό ρατσισμό, σε μια "μεγιστοποίηση της κριτικής" ενάντια σε όσους από τα κάτω "σχηματίζουν τον όχλο".

Οι ναζιστικές δολοφονίες λειτούργησαν δύο φορές

Καταρχήν, η σειρά των δολοφονιών τρομοκράτησε τους μετανάστες. Η αστυνομία, οι μυστικές υπηρεσίες και τα μήντια αποκάλεσαν τις δολοφονίες "φόνους-doner" (σ.μ: επειδή τα θύματα ήταν υπάλληλοι ντοναρδικών, δηλ. ταχυφαγείων). Η ειδική επιτροπή έρευνας της αστυνομίας ονομάστηκε "επιτροπή Βόσπορος", βασανίζοντας συναισθηματικά τους συγγενείς των θυμάτων. Αυτή η κακοβουλία τέθηκε με πολιτικό τρόπο, πράγμα που επιδίωκαν οι κρατικοί ναζί με τις πράξεις τους: να αποκόψουν ξένους επιχειρηματίες και ξένες μαφίες από το σώμα του γερμανικού λαού. Ο αδελφός του θύματος από το Ροστόκ απελάθηκε εντελώς νόμιμα από τις γερμανικές αρχές έξι μήνες μετά το φόνο. Όλα τα θύματα των ναζί ήταν ξένοι εργάτες - ούτε "προϊστάμενοι", ούτε "τραπέζιτες". Το

κράτος, κατά τη σύμπραξη του με τους φασίστες, απέκλεισε πιθανές αντισυστημικές αυταπάτες το ίδιο αποτελεσματικά, όπως κάνει και με πλευρές της αριστεράς (βέβαια με πολύ περισσότερα χρήματα). Οι φασίστες λειτουργούν σαν αξιόπιστα αλυσοδεμένα σκυλιά ενάντια σε ανήμπορους, αριστοκράτες, μετανάστες και μειονότητες. Τι θα συνέβαινε, αν είχαν δολοφονήσει τον Josef Ackermann (πρόεδρος της Deutsche Bank) ή έναν από τους πολιτικούς που είχαν στη λίστα τους; Μέσα σε τρεις μέρες θα είχαν συλληφθεί ή θα είχαν πυροβοληθεί κατά τη διαφυγή τους. Αυτό οι ναζί το ήξεραν και γι' αυτό συμπεριφέρθηκαν αναλόγως.

Το κράτος χαλαρώνει πότε-πότε το λουρί στα σκυλιά του, ενώ άλλες φορές το μαζεύει. Στη διάρκεια της καμπάνιας για την κατάργηση του δικαιώματος παροχής ασύλου στους πρόσφυγες (1991-1993), το κράτος ανέχθηκε τα πογκρόμ της Hoyerswerda (9/1991) και του Ροστόκ (24/8/1992). Ή καλύτερα: το κράτος εφάρμοσε τη "βούληση του λαού" μέσω της απομάκρυνσης των προσφύγων που δέχθηκαν τις επιθέσεις. Μετά από τα πογκρόμ πολλές ναζιστικές δομές συρρικνώθηκαν μέσα από ένα ευρύ κύμα απογορεύσεων. Κάτι παρόμοιο θα μπορούσε να συμβεί και σήμερα. Δείτε τη μεγάλη έφοδο της αστυνομίας εναντίον anti-antifa ομάδων σε διάφορα κρατίδια της χώρας στις 13/3/2012 με 24 εντάλματα προσωρινής κράτησης. Σύμφωνα με την ομοσπονδιακή εγκληματολογική υπηρεσία, το Γενάρη του 2012 εξαφανίστηκαν 160 ναζί, οι οποίοι κρύφτηκαν ή διέφυγαν στο εξωτερικό. Μέχρι τα μέσα Μάρτη είχαν συλληφθεί 46 από αυτούς.

Όταν οι δολοφονίες ήρθαν στο φως, λειτούργησαν για δεύτερη φορά. Ο ομοσπονδιακός υπουργός Εσωτερικών Friedrich, λόγω αγανάκτησης για τις "αναποδιές" και την "εμπλοκή" του κράτους, ήταν γρήγορα σε θέση να αξιώσει τον καλύτερο εξοπλισμό των κρατικών οργάνων καταστολής: περισσότερη αποθήκευση διαθέσιμων δεδομένων, μεγαλύτερο συγκεντρωτισμό υπηρεσιών, νέες θέσεις εργασίας, ακόμη ισχυρότερη εναρμόνιση των λειτουργιών της αστυνομίας, των μυστικών υπηρεσιών και της εισαγγελίας.

Κρατική τρομοκρατία

Κράτος και κεφάλαιο δεν προωθούν την "ανάληψη της εξουσίας" από τους φασίστες. Η ενός λεπτού στιγμή στις 23 Φλεβάρη 2012 από την ένωση γερμανικών συνδικάτων (DGB) και την ένωση εργοδοτικών συνδέσμων (BDA) δείχνει, ποιά είναι η κατάλληλη μορφή διακυβέρνησης για τη Γερμανία σήμερα. Αν όμως οι κοινωνικές αντιθέσεις και οι αγώνες αυξηθούν, άλλες μορφές διακυβέρνησης θα αποκτήσουν ενδιαφέρον. Οι κυβερνήσεις έκτακτης ανάγκης σε Ελλάδα και Ιταλία, οι απειλές για χρήση του στρατού εναντίον των απεργών ελεγκτών εναέριας κυκλοφορίας στην Ισπανία (12/2010), αποτελούν σαφή σημάδια άλλων μορφών διακυβέρνησης. Σύμφωνα με έναν καθηγητή εγκληματολογίας και ποινικού δικαίου στο πανεπιστήμιο της Φρανκφούρτης (στο ραδιόφωνο 16/2/2012): "Η οικονομία έχει σαρώσει και εξαντλήσει το κράτος δικαίου προ πολλού. Ο κοινωνικός έλεγχος εξυπηρετεί όλο και πιο πολύ τη σταθερότητα του οικονομικού συστήματος - σε μεγάλο βαθμό χωρίς νομική προστασία για το μεμονωμένο άτομο". Μέχρι τις αρχές του 2013 το "δημοσιονομικό πακέτο" οφείλει να εγκριθεί από τα κοινοβούλια των χωρών μελών της ΕΕ, έτσι η κοινωνικά εχθρική πολιτική της λιτότητας θα καταστεί νόμος, ένα ακόμα βήμα για την αυταρχική εξέλιξη στην Ευρώπη.

Ο εξοπλισμός των κρατικών μηχανισμών και η συνεργασία με "δομές σε αναμονή" (standby) δεν αποτελούν αντίφαση στην παραπάνω εξέλιξη, αλλά αλληλοσυμπληρώνονται ακόμα και αν τμήματα αυτών των δομών ενεργούν με δικούς τους σκοπούς. Αν αυτές οι δομές αλλάξουν πορεία, οι κρατικές αρχές μπορούν ανά πάσα στιγμή να τις σταματήσουν. Κατά αυτήν την έννοια η σειρά των δολοφονιών της "NSU" ήταν επίσης μια στρατηγική της έντασης (Στρατηγική της έντασης σημαίνει: "αποσταθεροποιώ με σκοπό να σταθεροποιήσω").

Στο βούρκο του οργανωμένου εγκλήματος

"Ο καπιταλισμός έχει χάσει τη νομιμοποίησή του με βάση την ευημερία, το δίκαιο και την οικονομία της αγοράς, και έχει φτάσει σε ένα ηθικό τέλος". (διάλεξη του συγγραφέα και παρεμβατικού φιλοσόφου Werner Rugebauer για την παγκόσμια κρίση και τη διάσωση των τραπεζών). Η στρατηγική με την οποία οι κυρίαρχοι διατηρούνται στην εξουσία εντός της κρίσης και μέσω αυτής, δεν έχει σχέση τόσο πολύ με ένα τέλει κεντρικό σχέδιο, αλλά μοιάζει με "πορεία στο βούρκο", όπου συχνά η πολιτική ισχύς, η διαφθορά και τα συμπτώματα διάλυσης δεν διαφέρουν μεταξύ τους. Στην περίπτωση του γερμανού προέδρου της δημοκρατίας Christian Wulffs, που παραιτήθηκε λόγω δωροδοκιών από επιχειρηματίες, έγινε για άλλη μια φορά ξεκάθαρο, πόσο πολύ εμπλέκονται το περιβάλλον των μπουρδελών, η κερδοσκοπία ακινήτων και το ξέπλυμα χρήματος σε υποθέσεις διαφθοράς με διοικήσεις δήμων και τοπικές κυβερνήσεις.

H Gazprom, ο τωρινός εργοδότης του πρώην καγκελάρου Σρέντερ αποτελεί παγκόσμιο παίκτη του οργανωμένου εγκλήματος. Η Γερμανία έχει μετατραπεί σε παράδεισο για ξέπλυμα χρημάτων. Σύμφωνα με τον Οργανισμό για την Οικονομική Συνεργασία και Ανάπτυξη εδώ ξεπλένονται ετησίως 43 έως 57 δισ. ευρώ. Οι Financial Times της Γερμανίας έγραψαν τον Φλεβάρη του 2012, ότι σε καμιά άλλη βιομηχανική χώρα δεν είναι τόσο απλό να ξεπλύνεις χρήμα. Εκτός από την Τσεχία, η Γερμανία είναι το μοναδικό μέλος της ΕΕ που δεν έχει επικυρώσει τη σύμβαση του ΟΗΕ κατά της διαφθοράς. Εδώ απουσιάζει η "πολιτική θέληση" για καταπολέμηση του οργανωμένου εγκλήματος, το οποίο κατάφερε να επεκταθεί ανενόχλητα στην αγορά ακινήτων, στον τομέα των κατασκευών και της διάθεσης αποβλήτων.

Από αυτόν το βούρκο διαρρέουν συνεχώς βρώμικες λεπτομέρειες στη δημοσιότητα. Στις πιο γνωστές περιπτώσεις: ανώτεροι πολιτικοί, δικαστές, αστυνομικοί και μαφία εμπλέκονται σε εμπόριο ναρκωτικών, ξέπλυμα χρήματος, παράνομες συναλλαγές ακινήτων, πορνεία ανηλίκων. Στην περίπτωση του κρατιδίου της Θουριγγίας ξεχωρίζει ότι από αυτό το διεφθαρμένο περιβάλλον πέρασαν οι σκληρότερες επιθέσεις κατά μεταναστών, που δεν διαφέρουν σε τίποτα από τις απόψεις του NPD.

Η συνέχεια

1) Ένα νέο κυνήγι. Τέλη Φλεβάρη το ομοσπονδιακό υπουργείο Εσωτερικών εξέδωσε αποκλειστικά μέσω της (κίτρινης) εφημερίδας Bild μια μελέτη 764 σελίδων για τον "τρόπο ζωής των νεαρών μουσουλμάνων στη Γερμανία". Το συμπέρασμα της εφημερίδας έθετε έναν συναργισμό υπό τον τίτλο: "Ένας στους πέντε μουσουλμάνους δεν θέλει να ενσωματωθεί". Την ίδια μέρα ο υπουργός Εσωτερικών Friedrich έκανε σαφή το σκοπό αυτής της μελέτης με το εξής σχόλιο: "Όποιος πολεμάει την ελευθερία και τη δημοκρατία, δεν θα έχει μέλλον σε αυτή τη χώρα". Δεν είναι αναγκαίο να αναφέρουμε ότι η παραπάνω μελέτη κατέληξε σε πολύ διαφοροποιημένα αποτελέσματα. Αρκεί να αντιστρέψουμε τις προοπτικές: 80% των νεαρών μουσουλμάνων θέλουν να ενσωματωθούν στη γερμανική κοινωνία.

2) Από την άλλη προφανώς θα αποκαλυφθούν κάποιες ναζιστικές δομές (βλ. αστυνομική έφοδο στις 13 Μάρτη 2012) και θα γίνουν προετοιμασίες για μια απαγόρευση του NPD. Πιθανόν να τρέξουν και πάλι περισσότερα κρατικά κονδύλια για αντιρατσιστική δράση. Σε κάθε περίπτωση όμως θα συνεχισθεί η επέκταση των κατασταλτικών μηχανισμών του κράτους. Και αυτό είναι αναγκαίο διότι:

3) Η κοινωνική ανισότητα οξύνεται. Η βαθιά διάσπαση ανάμεσα στους εγγυημένους, επισφαλείς και μετανάστες εργαζόμενους, η οποία επιβλήθηκε στις αρχές της δεκαετίας του '90 με την κατάργηση του δικαιώματος για άσυλο, την απελευθέρωση εκατομμυρίων εργαζομένων στην Ανατολική Ευρώπη και τις έντονες επιθέσεις στο κέντρο της εργατικής τάξης, ισοπέδωσε τους εργατικούς αγώνες που γίνονταν με όρους ισότητας πριν και μετά

την "αλλαγή" (στυμ: πτώση του τείχους του Βερολίνου). Αυτή η διάσπαση έχει εδραιώσει τους πρόσφυγες ως διαρκές "πρόβλημα" εσωτερικής πολιτικής. Μέσω των ύπουλων επιθέσεων πάνω σε μετανάστες κατασκευάστηκε, δέκα χρόνια πριν την εργασιακή μεταρρύθμιση της επιτροπής HartzIV (2005), η φιγούρα του δικαιούχου επιδομάτων πρόνοιας, όπως την παρουσιάζει σήμερα ο Sarazin: μια φιγούρα με χαμηλή μόρφωση, κακή διατροφή και άσχημη κόμωση, βαριεστημένη και με δεξιές τάσεις.

Στα κάτω επίπεδα εργάζονται οι ναζί και στα πάνω το κράτος, που χρησιμοποιεί πάντα τον ρατσισμό - όχι για να "αποσπάσει την προσοχή" από τα κοινωνικά ζητήματα, αλλά για να προσομοιώσει την κοινωνική πολιτική και να παράγει κοινωνικά περιεχόμενα. Τον Οκτώβρη του 2010 ο τότε υπουργός Εσωτερικών de Maiziere ("αρνητής της ενσωμάτωσης των μεταναστών"), ο χριστιανοκοινωνιστής πρωθυπουργός της Βαυαρίας Seehofer (CSU) ("η Γερμανία δεν πρέπει να γίνει η υπηρεσία κοινωνικής πρόνοιας του πλανήτη") και η καγκελάρια Μέρκελ ("το πολυπολιτισμικό μοντέλο απέτυχε εντελώς") προώθησαν μια ρατσιστική καμπάνια εναντίον ανθρώπων από "ξένους πολιτισμικούς κύκλους". Η καμπάνια αυτή είναι ένα παράδειγμα για το πως ο κρατικός ρατσισμός χρησιμοποιείται ως κοινωνική πολιτική του νεοφιλελευθερισμού. Το στοργικό κράτος-πατέρας προστατεύει τους φιλόπουνους πολίτες του από τους τεμπέληδες έλληνες και τον ανταγωνισμό από το εξωτερικό. Ο εθνικισμός εμφανίζεται ως φαινομενική ασφάλεια ενάντια στις ανασφάλειες που προκύπτουν από τον παγκόσμιο ανταγωνισμό και την κρίση. Η εμφάνιση της Μέρκελ στο συνέδριο της κομματικής νεολαίας των χριστιανοδημοκρατών (Junge Union) και η δήλωση ότι "το πολυπολιτισμικό μοντέλο απέτυχε πλήρως" αποτελεί ένα παράδειγμα για το πως ο ρατσισμός κατασκευάζει ταυτότητα για τους κρατικούς μηχανισμούς. (...)

Η Αριστερά πρέπει να ξεκαθαρίσει το καλάμι έχοντας την απόψη, ότι στη Γερμανία επικρατεί το "κράτος δικαίου", ενώ στη Ρωσία οι μυστικές υπηρεσίες του Πούτιν, στην Ιταλία η μαφία και στην Τουρκία το "βαθύ κράτος"!

Εδώ και 15-20 χρόνια στη Γερμανία έχει διαμορφωθεί ένας νέος "τρόπος ρύθμισης", όπου η συστηματική διαφθορά, το κράτος επιτήρησης, η αρπαγή πρώην κρατικής ιδιοκτησίας και η μαφία παίζουν έναν κεντρικό ρόλο. Ταυτόχρονα οι φασιστικές δομές, οι οποίες ποτέ δεν εξουδετερώθηκαν εντελώς, αλλά είχαν περιθωριοποιηθεί κατά τις προηγούμενες δεκαετίες, μετατράπηκαν μέσω της υπηρεσίας προστασίας του συντάγματος "σε μια νέα μορφή κρατικής διοίκησης". Ο αγώνας κατά του φασισμού έχει νόημα μόνο όταν βάζει στο μάτι όλες αυτές τις δομές.

Σημειώσεις της μετάφρασης:

1. Μεταξύ 2000 και 2006, οι τρεις ναζί της NSU (η Beate Zschaepe, ο Uwe Mundlos και ο Uwe Boehnhardt), δολοφόνησαν 8 τούρκους και έναν έλληνα μετανάστη, που εργάζονταν σε μικρά ταχυφαγεία. Στις 4/11/2011, οι Mundlos και Boehnhardt βρέθηκαν "αυτοπυρπολούμενοι" μέσα σε ένα ενοικιαζόμενο τροχόσπιτο, που χρησιμοποιούσαν ως κρησφύγετο, δήθεν για να αποφύγουν τη σύλληψή τους από τους μπάτσους μετά από ληστεία τράπεζας. Η Zschaepe παραδόθηκε στους μπάτσους στις 8/11/2011, αφού πρώτα προσπάθησε να εξαφανίσει ενοχοποιητικά στοιχεία και να διασφαλίσει τη ζωή της.

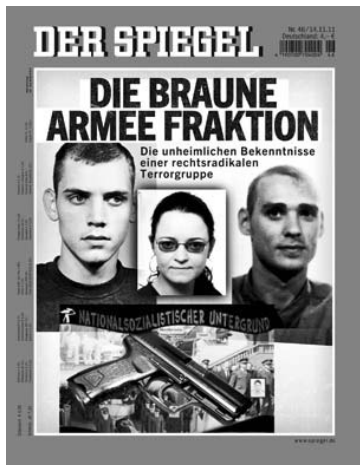
2. Ο κανιβαλισμός της κρίσης και μια στρατηγική της έντασης είναι εδώ. Πριν τις εκλογές του Μαΐου τα κυβερνητικά κόμματα ξεκινούν μια ρητορική εμφυλίου πολέμου: διαδηλώσεις, καταλήψεις, διαμαρτυρίες και γενικά αριστερές δράσεις, απειλούν τη διάσωση της πατρίδας και γιατί όχι προωθούν την εγκληματικότητα. Σκοπός αυτής της ρητορικής: το πολιτικό να συνδεθεί με το ποινικό! Πολιτικοί απαιτούν ρατσιστικές και αυταρχικές εξελίξεις,

περιορισμό διαδηλώσεων, και καλούν σε ένοπλη αυτοδικία του λαού κατά της εγκληματικότητας. Μετά τη διαδήλωση της 12ης Φλεβάρη 2012 ο φασίστας Σαμαράς, αλλά Σαρκοζύ, αποκαλεί τους διαδηλωτές "καθάρματα". Λίγους μήνες μετά, ένα μέρος της βαθιά θρησκόληπτης και συντηρητικής κοινωνίας εκχωρεί τη ζωή της σε μαφιόζους, νταβαντζήδες, εμπόρους όπλων και μπράβους της νύχτας...

3. δίπλα: το έμβλημα της ιταλικής παραστρατιωτικής δομής Gladio, κομμάτι ενός νατοϊκού αντικομμουνιστικού δικτύου κατά τον ψυχρό πόλεμο. Η αντίστοιχη μετεμφυλιακή ελληνική δομή, στελεχωμένη από ακροδεξιούς και χουντικούς, ονομαζόταν επιχείρηση "Κόκκινη Προβιά".

P2 (Propaganda Due): μυστική μασονική στοά, γνωστή και ως "κράτος εν κράτει" ή "σκιάδης κυβέρνηση", που ενσάρκωνε το βαθύ κράτος στην μεταπολεμική Ιταλία. Η P2 είχε εμπλακεί σε οικονομικά σκάνδαλα (Tangentopoli), υποθέσεις διαφθοράς, δολοφονίες δημοσιογράφων και τραπεζιτών, και βομβιστικές ενέργειες στο πλαίσιο της στρατηγικής της έντασης ενάντια στους εργατικούς αγώνες (1969-1980).

4. Το εξώφυλλο του περιοδικού Spiegel παραφράζει το όνομα της πάλαι ποτέ ακροαριστερής και αντι-ιμπεριαλιστικής ένοπλης οργάνωσης RAF, και την εξισώνει με την ακροδεξιά βία της NSU. Το νόημα: Το κράτος ως ουδέτερο κέντρο της κοινωνίας που επεμβαίνει κατασταλτικά ενάντια στα δύο άκρα για τη διασφάλιση της δημοκρατίας!

5. Λίγες μέρες μετά την πολύωρη διαδήλωση 100άδων χιλιάδων ατόμων στο κέντρο της Αθήνας στις 12/2/2012, οι μπάτσοι "ανακαλύπτουν" (το Σάββατο 25/2/2012) έναν εμπρηστικό μηχανισμό σε βαγόνι του μετρό στο σταθμό του Αιγάλεω. Το βαθύ κράτος δείχνει τα δόντια του και προετοιμάζεται για μια ενδεχόμενη στρατηγική της έντασης στο απώτερο μέλλον, και μάλιστα στο πιο κατάλληλο κοινωνικό πεδίο επιβολής του φόβου, δηλ. στα μέσα μαζικής μεταφοράς.

μετάφραση από το #94 του γερμανικού περιοδικού Wildcat

Το σύμπλεγμα της NSU - Η κρατική καθοδήγηση των ναζί

"Δεν θα επιτρέψουμε να μαθευτούν μυστικά που θα μπορούσαν να παρεμποδίσουν τη δράση του κράτους"

Λίγες μέρες μετά την αυτοαποκάλυψη της ναζιστικής ομάδας NSU ("Εθνικοσοσιαλιστική Παρανομία") το Νοέμβριο του 2011 [1], έγινε ξεκάθαρο ότι οι δολοφονίες που διέπραξε η NSU ήταν εφικτές μόνο επειδή τμήματα του κρατικού μηχανισμού την άφησαν να κάνει ό,τι θέλει. Πώς σχετίζονται όμως αυτά τα "τμήματα" μεταξύ τους; Πόσο ψηλά φτάνει η αλυσίδα των εντολών για το κουκούλω-

μα της υπόθεσης; Αποτέλεσαν άραγε οι δολοφονίες μια έκπληξη; Μήπως οι μυστικές υπηρεσίες ήξεραν από τα πριν για τις απόπειρες δολοφονιών και τις άφησαν να γίνουν ή τις σχεδίασαν ενεργά και τις καθοδήγησαν;

Το παρόν άρθρο βασίζεται στα δύο προηγούμενα άρθρα του περιοδικού Wildcat (#92 και 93), και προσπαθεί να απαντήσει σε αυτά τα ερωτήματα. Γι' αυτό το σκοπό σκιαγραφεί τους φασίστες που γεννήθηκαν τη δεκαετία του '70 και κοινωνικοποιήθηκαν μέσα στη "συζήτηση για το άσυλο" κατά τη δεκαετία του '90, και εξετάζει τις συνδέσεις των ναζί με το σύστημα των μισθοφόρων και την ιδιωτικοποίηση του πολέμου, μέχρι το βαθύ κράτος και τις δομές Stay behind του NATO. Για λόγους σύνοψης παρουσιάζονται όσο το δυνατόν λιγότερα πρόσωπα: μισή ντουζίνα ναζί, μια χούφτα χαφιέδες και τέσσερις εκπρόσωποι του βαθέος κράτους. Η μετάβαση από το ένα πρόσωπο στο άλλο γίνεται ελεύθερα, αλλά το στόρυ είναι συναρπαστικό και δεν έχει φτάσει ακόμη στο τέλος του. Το άρθρο δεν βασίζεται σε ίδια έρευνα αλλά σε άρθρα εφημερίδων, εκθέσεις ανακριτικών επιτροπών και βιβλία.

Είναι περισσότεροι από τρεις

Όπως έγινε με τον ακροδεξιό Koehler, που σκοτώθηκε στη βομβιστική ενέργεια στον χώρο διεξαγωγής του φεστιβάλ μπύρας Oktoberfest στο Μόναχο, τον Σεπτέμβριο του 1980 (με 13 νεκρούς και 200 βαριά τραυματίες) [2], έτσι και τώρα κάποιιοι θέλουν να παρουσιάσουν τους Boenhardt, Mundlos και Zschaere ως μοναδικούς δράστες της NSU, με σκοπό να κουκουλώσουν τις κοινωνικοπολιτικές σχέσεις και την εμπλοκή των κρατικών υπηρεσιών.

Οι ναζί της NSU κοινωνικοποιήθηκαν πολιτικά την περίοδο που διεξαγόταν η συζήτηση για την παροχή ασύλου στους πρόσφυγες στις αρχές της δεκαετίας του '90, σε μια εποχή όπου μπορούσαν να διαπράττουν κάθε βρωμοδουλειά εναντίον μεταναστών και αριστερών νεολαίων, χωρίς να διώκονται δικαστικά από το κράτος. Οι ναζί αντιλαμβάνονταν ότι μπορούσαν να αλλάξουν τη γερμανική κοινωνία με μαχητικές ενέργειες.

Οι οργανωτικές δομές των ναζί είναι σχετικά σαφείς: "Ελεύθερες Ομάδες Συντρόφων" ("freie Kameradschaften"), Πατριωτική Πολιτοφυλακή της Θουριγγίας (THS), Blood & Honour και Ku Klux Klan. Η "Ελεύθερη Ομάδα Συντρόφων της Jena" ("Kameradschaft Jena") αποτελείτο από τους Ralf Wohlleben, Holger Gerlach, Andre Karpe, Boenhardt, Mundlos και Zschaere, που είναι καταγεγραμμένοι ως "ακροδεξιοί" στο πληροφοριακό σύστημα NADIS της υπηρεσίας προστασίας του συντάγματος (VS) [3] από το 1995. Όντας οργανωμένοι στην Πατριωτική Πολιτοφυλακή της Θουριγγίας (THS) ασκούσαν με εκρηκτικά, έκαναν σκοποβολή και διέπραξαν τις πρώτες βομβιστικές ενέργειες. Όταν τον Ιανουάριο του 1998 η εγκληματολογική υπηρεσία της Θουριγγίας ανακάλυψε βόμβες και εκρηκτικά σε ένα γκαράζ που είχε νοικιάσει η Zschaere, οι έξι ναζί κρύφτηκαν μέσα στις δομές που ήταν καταγεγραμμένες στο σύστημα NADIS από το 1995. Ωστόσο και οι έξι παρέμειναν δραστήριοι. Ο Holger Gerlach π.χ. προμήθευε το τρίο της NSU (Boenhardt, Mundlos και Zschaere) με άδειες οδήγησης, ταξιδιωτικά διαβατήρια και ληξιαρχικές πράξεις γεννήσεως. Στο όνομά του νοικιάζονταν τα τροχόσπιτα (στυμ: με τα οποία οι τρεις ταξίδευαν σε όλη τη Γερμανία για να διαπράξουν τους φόνους), ακόμα κι αυτό που χρησιμοποιήθηκε στη δολοφονία στο Heilbronn. Οι Karpe και Wohlleben έβρισκαν όπλα και διαβατήρια, οργάνωναν τη "Γιορτή των Λαών" και ήταν αρμόδιοι για τις διεθνείς επαφές. Το 1998 ο Wohlleben μπήκε στο κόμμα NPD και έγινε αντιπρόεδρος στο κρατίδιο της Θουριγγίας. Ο Wohlleben είναι μάλλον η πιο σημαντική φιγούρα από τους έξι "συντρόφους".

Επιπλέον στο νοικιασμένο γκαράζ ο Mundlos είχε αφήσει δύο λίστες διευθύνσεων με 35 ονόματα - μεταξύ των οποίων πέντε πληροφοριοδότες της VS σύμφωνα με τις σημερινές αποκαλύψεις. Δέκα τηλεφωνικοί αριθμοί ήταν από το Chemnitz (Κέμνιτς), την πόλη όπου κρύφτηκαν για πρώτη φορά οι τρεις της NSU. Ανάμεσα στις

διευθύνσεις ήταν και αυτή του πρώτου πράκτορα που είχε επαφές με τους τρεις. Ο Bruemmenndorf, που στάλθηκε στη Θουριγγία από την Ομοσπονδιακή Εγκληματολογική Υπηρεσία (BKA) ως "ειδικός για τον δεξιό εξτρεμισμό", αποφάνθηκε ότι στη λίστα ήταν και πληροφοριοδότες, και έστειλε μια χειρόγραφη σημείωση, ότι αυτές οι λίστες ονομάτων είναι "χωρίς σημασία". Ταυτόχρονα όμως ειδοποίησε τον Thomas Starke, ο οποίος επίσης βρισκόταν στη λίστα: "Κρησφύγετο!;". Πολύ σωστά! Το Chemnitz ήταν το πρώτο κρησφύγετο των Boenhardt, Mundlos και Zschaepre. Οι λίστες διευθύνσεων δεν ήταν "ασήμαντες", αλλά περιελάμβαναν το παγερμανικό δίκτυο της NSU σε Chemnitz, Jena, Halle, Ροστόκ, Νυρεμβέργη, Straubing, Regensburg, Ludwigsburg...

Πληροφοριοδότες - η (κρατικά χρηματοδοτούμενη) βάση του συντονισμού

Τον Σεπτέμβριο του 1997, παιδιά που έπαιζαν μπροστά από το κρατικό θέατρο της Λένας ανακάλυψαν μια βαλίτσα που περιείχε μια απομίμηση βόμβας με 10 γραμμάρια TNT και την οποία είχε τοποθετήσει η οργάνωση "Kameradschaft Jena". Ο αστυνομικός που ανέκρινε τους/τις συνεργάτες/ριες του θεάτρου, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι πρόκειται για "αριστερούς διανοούμενους", για "πολυπολιτισμικούς" θεατές, και για μια θεατρική παράσταση με δυνατή μουσική μέχρι αργά το βράδυ, όπου "μαύροι αφρικανοί άνδρες χορεύουν με λευκές γυναίκες". Ο αστυνομικός πήρε απλά την βαλίτσα μαζί του στο τμήμα χωρίς περαιτέρω συλλογή και αξιολόγηση ιχνών. Αυτό είναι ο ρατσισμός των μπάτσων.

Οι ελάχιστοι αστυνομικοί και ακόμη λιγότεροι μυστικοί πράκτορες που θεώρησαν τους φασίστες ως δράστες των δολοφονιών της NSU, δεν εισακούστηκαν στις υπηρεσίες τους. Αντίθετα εκδιώχθηκαν, αντιμετωπίστηκαν κακόβουλα από τους συναδέλφους τους, θεωρήθηκαν ψυχικά άρρωστοι ή οδηγήθηκαν σε πρόωρη σύνταξη. Κάποιες φορές οι διαταγές έρχονταν από "πολύ ψηλά". Συνήθως όμως τέτοιες εντολές δεν ήταν καθόλου αναγκαίες λόγω της ευρείας - ιδεολογικής και εν μέρει οργανωτικής - αλληλοεπικάλυψης μεταξύ του κρατικού μηχανισμού και της ακροδεξιάς σκηνής. Μόνο δώδεκα μπάτσοι από το κρατίδιο της Βάδης Βυρτεμβέργης είχαν επαφές με το περιβάλλον της NSU. Τουλάχιστον δύο αστυνομικοί της Θουριγγίας συμμετείχαν στην THS όχι για υπηρεσιακούς λόγους. Η Zschaepre είχε νοικιάσει το γκαράζ με τα εκρηκτικά από έναν αστυνομικό...

Αυτός ο γκριζος τομέας συμπαθούσε λιγότερο ή περισσότερο φανερά, λιγότερο ή περισσότερο έμπρακτα τους ναζί. Σε αυτή τη βάση συνυπάρχουν ατομικές πρωτοβουλίες και κρατικές στρατηγικές. Ο Andreas Temme, πράκτορας της VS στο κρατίδιο της Έσσης, γνωστός ως Μικρός Αδόλφος, ήταν παρών στη δολοφονία του τούρκου μετανάστη Halit Yozgat στο Κάσσελ. Πρόκειται για πρωτοβουλία ενός φασίστα που στρατολογήθηκε από τις μυστικές υπηρεσίες ή για κρατική υποστήριξη της NSU; Ο Temme ήταν πληροφοριοδότης-καθοδηγητής ενός στελέχους της Blood & Honour.

Τον Φεβρουάριο του 1997, η Ομοσπονδιακή Εγκληματολογική Υπηρεσία (BKA) σε ένα εσωτερικό έγγραφο της είχε χαρακτηρίσει τους πράκτορες των μυστικών υπηρεσιών ως "εμπρηστές" της ναζιστικής σκηνής. Η Heike Kleffner, εισηγήτρια του κόμματος Die Linke στην εξεταστική επιτροπή της ομοσπονδιακής βουλής για την NSU, διαπίστωσε το εξής: "Χωρίς τους πληροφοριοδότες - αυτό αποδεικνύεται τουλάχιστον για τα κρατίδια της Θουριγγίας και της Βαυαρίας - δεν θα είχε υπάρξει αυτή η σταθερή εξέλιξη, ο βαθμός της οργάνωσης, ο βαθμός της δομής, αλλά και η αυθόρμητη μορφή των διαδηλώσεων, επιθέσεων και επιδρομών σε εναλλακτικούς νεολαίους και μετανάστες".

Τη δεκαετία του 1990 οι κρατικές υπηρεσίες συνεισέφεραν στη συγκρότηση, ισχυροποίηση και ριζοσπαστικοποίηση της νεολαίστικης νεοναζιστικής σκηνής, κάνοντάς την μαχητική. Τα πάντα διευθύνονταν σε κεντρικό επίπεδο, όπως γνωρίζουμε από την αποκάλυψη της επιχείρησης Rennsteig.

Επιχείρηση Rennsteig - η κρατική καθοδήγηση των ναζί

Τον Ιούνιο του 2012 έγινε γνωστό ότι η συνεργασία με τους ναζί ελεγχόταν άμεσα από το ομοσπονδιακό υπουργείο Εσωτερικών. Ο αρχικός πυρήνας της NSU, η "Πατριωτική Πολιτοφυλακή της Θουριγγίας" (THS), δεν ήταν απλά η πιο ισχυρά ελεγχόμενη και επομένως χρηματοδοτούμενη από το κράτος ναζιστική οργάνωση της δεκαετίας του '90. Η υπονόμευση αυτή συντονιζόταν σε κεντρικό επίπεδο.

Ο Tino Brandt, τον οποίο η VS είχε στρατολογήσει το 1994 σε ηλικία 19 ετών, είχε στήσει την THS ως διάδοχη οργάνωση της Anti-Antifa Ostthuringen. Η THS ξεκίνησε με 20 άτομα το 1996, στο αποκορύφωμά της από τα 140 μέλη τουλάχιστον τα 40 ήταν πληροφοριοδότες. Ήδη τον Οκτώβριο του 1997, σε μια έρευνα της αστυνομίας στα κεντρικά γραφεία της THS ανακαλύφθηκε το μεγαλύτερο οπλοστάσιο στη Θουριγγία από το 1945. Παρόλα αυτά η THS δεν απαγορεύθηκε. Ανέστειλε επίσημα τη λειτουργία της μόλις το 2001 με την αποκάλυψη του Brandt ως πληροφοριοδότη. Προηγουμένως ο Tino Brandt είχε λάβει ένα μεγάλο μέρος από τα 200.000 γερμανικά μάρκα ως αμοιβή για τη δομή της THS.

Η THS ελεγχόταν από τις μυστικές υπηρεσίες μέσω της επιχείρησης Rennsteig από το 1997. Εδώ συνεργάζονταν η ομοσπονδιακή υπηρεσία προστασίας του συντάγματος (BfV), η στρατιωτική υπηρεσία πληροφοριών (MAD), καθώς και οι τοπικές υπηρεσίες προστασίας του συντάγματος των κρατιδίων της Θουριγγίας και της Βαυαρίας. Μεταξύ άλλων οι παραπάνω υπηρεσίες είχαν καταρτίσει μια λίστα 35 πιθανών πληροφοριοδοτών. Από αυτούς πλήρωναν 8 ηγετικά στελέχη (άλλες πηγές μιλάνε για 10). Ανεξάρτητα από αυτά τα στελέχη η στρατιωτική υπηρεσία πληροφοριών και οι τοπικές υπηρεσίες προστασίας του συντάγματος είχαν τους δικούς τους πληροφοριοδότες στην ακροδεξιά σκηνή. Στη δικογραφία της NSU εμφανίζεται αρκετές φορές μια κατάσταση, όπου τέσσερις-πέντε ναζί κάθονται γύρω από ένα τραπέζι και προετοιμάζουν π.χ. μια πορεία μνήμης στον Ρούντολφ Ες. Και όλοι είναι πληροφοριοδότες των μυστικών υπηρεσιών! Επομένως οι ανακριτικές επιτροπές μπορούν να παρακολουθήσουν τα γεγονότα από τόσες διαφορετικές προοπτικές, όσοι είναι και οι πληροφοριοδότες.

Για "επιχειρησιακούς λόγους" τα δεδομένα της επιχείρησης Rennsteig δεν καταγράφονταν με βάση τις τηρούμενες προδιαγραφές, και κάποιοι πληροφοριοδότες δεν ήταν καταγγεγραμμένοι. Παρόλα αυτά στις 12 Νοεμβρίου 2011 ένας εισηγητής της BfV κατέστρεψε φακέλους με στοιχεία για πληροφοριοδότες που δραστηριοποιούνταν στην THS. Μια μέρα αφότου η Γενική Ομοσπονδιακή Εισαγγελία ανέλαβε τις ανακριτικές έρευνες. Προφανώς δεν ήταν αρκετά λεπτομερής στη δουλειά του, διότι λίγες μέρες μετά με εντολή του Ομοσπονδιακού Υπουργείου Εσωτερικών (!) καταστράφηκαν κι άλλοι φάκελοι, παραποιήθηκαν δεδομένα υπολογιστών και διαγράφηκαν δεδομένα από κινητά τηλέφωνα πληροφοριοδοτών που είχαν επαφές με την NSU.

Ένα από τα πιο φωτεινά σημεία της ομίχλης μετά το ξεσκάσμα της NSU ήταν ο ισχυρισμός, ότι ο "ελλιπής συντονισμός των κρατικών υπηρεσιών" εμπόδισε την αποκάλυψη της NSU. Ο Roewer (πρόεδρος της υπηρεσίας προστασίας του συντάγματος της Θουριγγίας), και άλλοι τύποι παρουσιάστηκαν σαν θύματα μιας απάτης για να ενισχύσουν αυτήν την εκδοχή. Όμως οι μυστικές υπηρεσίες, τα υπουργεία εσωτερικών των κρατιδίων και του ομοσπονδιακού κράτους, όπως και η ομοσπονδιακή εγκληματολογική υπηρεσία (BKA), εργάζονται τόσο συντονισμένα από τις 4 Νοεμβρίου 2011, με σκοπό να εξαφανίσουν τα ίχνη της υπόθεσης, έτσι όπως προηγουμένως είχαν εμποδίσει συντονισμένα το ξεσκάσμα της "NSU". Προτού γίνει γνωστή στις 9/11/2011 η σύνδεση της NSU με τη ληστεία τράπεζας, στις 8/11/2013 έλαβε χώρα μια σύσκεψη στην καγκελαρία.

Συνοδευτικές υπηρεσίες στην παρανομία

Η πρώτη γραμμή υπεράσπισης από τη μεριά του κράτους που ι-

σχυριζόταν ότι "δεν γνωρίζαμε τίποτα", δεν κράτησε για πολύ. Αρκούν μερικά παραδείγματα:

α) Στις 28 Σεπτεμβρίου 1998, ο Bernd Stottmeyer τινάχθηκε στον αέρα πειραματιζόμενος με εκρηκτικά στη Jena. Ο πρόεδρος της τοπικής υπηρεσίας προστασίας του συντάγματος, Roewer, σε μια εισήγησή του στις 13 Μαρτίου 2000, θεώρησε τον Stottmeyer μέλος της ομάδας των τριών καταζητούμενων νεοναζί της NSU.

β) Ο διάδοχός του Sippel, σε μια συνεδρίαση της BfV σχετικά με τον "δεξιό εξτρεμισμό" τον Οκτώβριο του 2003, ανέφερε τους "τρεις βομβιστές της Jena" ως πιθανό παράδειγμα δεξιού εξτρεμισμού. Το 2004 οι τρεις καταζητούμενοι νεοναζί αναφέρονταν στην έκθεση της VS.

γ) Ο Nocken, αντιπρόεδρος της VS της Θουριγγίας, ισχυρίστηκε ενώπιον της εξεταστικής επιτροπής, ότι λόγω της αποκάλυψης του πράκτορα Tino Brandt το Μάιο του 2001 (!) "χάθηκε η πρόσβαση στο καταζητούμενο τρίο". Πράγματι ο χαφίης Brandt διατηρούσε επαφές με το "κρυμμένο τρίο". Για παράδειγμα, ο Brandt τηλεφωνήθηκε με τον Boenhardt τον Μάρτιο του 1999, επειδή έπρεπε να δώσει στο τρίο ψεύτικα διαβατήρια κατ' εντολή της VS μέσω των ναζί Karpe και Wohlleben (μέλη της THS).

Η δεύτερη γραμμή υπεράσπισης κατέρρευσε το αργότερο το καλοκαίρι του 2012, κάνοντας σαφές ότι η υπηρεσία προστασίας του συντάγματος (VS) και η τοπική εγκληματολογική υπηρεσία (LKA) είχαν ανακατευτεί ενεργά στην υπόθεση. Τον Σεπτέμβριο του 2012 αποκαλύφθηκε ότι και ο Thomas Starke από το Chemnitz ήταν από το 2000 έως το 2011 πράκτορας της LKA του Βερολίνου. Τη δεκαετία του '80 ο Starke ήταν ήδη χαφίης της Stasi, και τη δεκαετία του '90 ηγετικό στέλεχος της Blood & Honour. Σύμφωνα με δική του ομολογία είχε δεσμό με την Zschaerpe μεταξύ 1996 και 1997. Λέγεται ότι στα τέλη της δεκαετίας του '90 προμήθευε στην NSU εκρηκτικά. Η πόλη του Chemnitz ήταν το σημείο εκκίνησης του τρίο τον Ιανουάριο του 1998. Μεταξύ Αυγούστου 2001 και Δεκεμβρίου 2005 ο Starke έδωσε τουλάχιστον πέντε συμβουλές στο τρίο και στο περιβάλλον του - οι οποίες επισήμως "δεν εξετάστηκαν". Η Ομοσπονδιακή Υπηρεσία Προστασίας του Συντάγματος (BfV) διέγραψε στοιχεία σχετικά με τον Starke και μεταχρονολόγησε τη διαγραφή τους.

Στα τέλη Φεβρουαρίου του 2012 έσκασε άλλη μια βόμβα: ο Thomas Richter ενεργούσε επί 18 χρόνια, από το 1994, ως πληροφοριοδότης για την BfV με το όνομα "Corelli". Πληρώθηκε με 180.000 ευρώ και απολύθηκε μόλις το Νοέμβριο του 2012. Ο Richter ήταν στα τέλη της δεκαετίας του '90 ένας από τους ηγετικούς νεοναζί στο κρατίδιο της Σαξονίας-Άνχαλτ, ηγετικό στέλεχος της Blood & Honour και ένα από τα περίπου 20 μέλη της European White Knights of the Ku Klux Klan (που συνδέεται με τη δολοφονία στο Heilbronn!). Το 2002 είχε απευθύνει "πολλές ευχαριστίες στην NSU" στον πρόλογο του ναζιστικού φανζίν Der Weisse Wolf ("Ο λευκός λύκος"). Μέχρι το 2012 βιντεοσκοπούσε και φωτογράφιζε αριστερούς, ενώ δημοσίευε τις εικόνες στην ιστοσελίδα του "Nationaler Demonstrationsbeobachter" ("εθνικός παρατηρητής διαδηλώσεων"). Το όνομά του βρισκόταν επίσης στη λίστα διευθύνσεων του Mundlos.

Έτσι γίνεται ξεκάθαρο το γιατί αυτή η λίστα διευθύνσεων δεν έπρεπε να "αξιολογηθεί" αλλά αντίθετα να καταστραφεί, μολονότι αυτό κόστισε αρκετά κεφάλια και διεύρυνε το σκάνδαλο της NSU: Η κρατική προστασία [3] προσπαθούσε μέχρι το καλοκαίρι του 2012 να καταστρέψει όλους τους φακέλους για τις δομές πρακτόρων γύρω από την NSU, προκειμένου να "διαβιβαστούν" στις ανακριτικές επιτροπές. Αλλά δεν το πέτυχε πλήρως.

Μετασχηματισμός των δομών Stay behind

Με τις αποκαλύψεις σε πανευρωπαϊκό επίπεδο που ξεκίνησαν από την Ιταλία το δεύτερο εξάμηνο του 1990, έγινε γνωστό, ότι το NATO διατηρούσε ένοπλες, φασιστικές ομάδες ως στρατιωτικές εφεδρείες επέμβασης. Γενικά στο NATO γίνονταν δεκτά ως μέλη μόνο

κράτη που είχαν μια τέτοια δομή Stay behind. Σε περίπτωση στρατιωτικής κατάληψης χωρών της Δυτικής Ευρώπης από τον Κόκκινο Στρατό, αυτές οι δομές θα πολεμούσαν ως αντάρτικο στα μετόπισθεν του εχθρού. Οι δομές αυτές όφειλαν επίσης να εμποδίσουν προληπτικά μια εκλογική νίκη των κομμουνιστών ή άλλες κοινωνικές ανατροπές. Στη Δυτική Γερμανία η αντίστοιχη δομή (Technischer Dienst = "Τεχνική Υπηρεσία") συγκροτήθηκε από εγγλεματίες πολέμου όπως ο Klaus Barbie (στμ: αξιωματικός της Γκεστάπο και των SS, γνωστός ως "Χασάπης της Λυών") υπό αμερικανική διοίκηση. Η γερμανική δομή εμφανίστηκε για πρώτη φορά το 1952.

"Από την εποχή των νόμων έκτακτης ανάγκης [4] λαμβάνουν χώρα προετοιμασίες για την περίπτωση άμυνας της χώρας σε συνεργασία με την Ομοσπονδιακή Υπηρεσία Πληροφοριών (BND), και σε γενικά ζητήματα σε συμφωνία με την καγκελαρία". Αυτό λέει μια σύντομη έκθεση της ομοσπονδιακής κυβέρνησης της Γερμανίας το Δεκέμβριο του 1990, στην οποία παραδεχόταν την ύπαρξη αυτών των δομών. Τη δεκαετία του '70 η παραστρατιωτική ομάδα Wehrsportgruppe Hoffmann έπαιρνε όπλα από τον Heinz Lembke, που συμμετείχε σε τέτοιες δομές. Η μεγάλη αποθήκη όπλων (εκρηκτικά, χειροβομβίδες, μπαζούκα, πυρομαχικά κτλ.) του Lembke σε δασική περιοχή του Lueneburg (Lueneburger Heide) ανακαλύφθηκε τυχαία το 1981 από δασεργάτες. Ο Lembke δήλωσε μέσω των υποκινητών του ότι ήθελε να δώσει κατάθεση. Την επόμενη νύχτα βρέθηκε κρεμασμένος στο κελί του.

Προφανώς αυτές οι δομές άλλαξαν το χαρακτήρα τους κατά τις δεκαετίες '70 και '80. (Στην Ιταλία αυτές οι δομές ονομάζονταν Gladio και ενεπλάκησαν από το 1969 έως το 1980 σε κάτι που θεωρούσαν "εμφύλιο πόλεμο"). Τη δεκαετία του '90 άλλαξαν τον προσανατολισμό τους εκ νέου, τώρα ο κύριος εχθρός ήταν ο ισλαμισμός. (Στις 26 Φεβρουαρίου 1993 πραγματοποιήθηκε η πρώτη τρομοκρατική ενέργεια στο Παγκόσμιο Κέντρο Εμπορίου στη Νέα Υόρκη). Όμως μια σταθερά παραμένει: οι φασιστικές ομάδες ως εφεδρείες επέμβασης.

Και στην περίπτωση της NSU υπάρχουν ενδείξεις για διασυνδέσεις με το διεθνές σύστημα μισθοφόρων. Εδώ βγήκε στη φόρα, ότι η στρατιωτική υπηρεσία πληροφοριών (MAD) βρισκόταν πολύ κοντά στην NSU τουλάχιστον από το 1995. Στον τόπο δολοφονίας της αστυνομικού Kiesewetter στο Heilbronn βρισκόταν πολύ κοντά αμερικανοί μυστικοί πράκτορες. Οι υπηρεσίες του NATO θα μπορούσαν να βάλουν το χέρι τους, όπως θα δούμε στην περίπτωση του επόμενου χαφιέ:

Ο ναζί Carsten Szczepanski από το Βραδεμβούργο, προσπάθησε τη δεκαετία του '90 να συγκροτήσει ένα γερμανικό παρακλάδι της Ku Klux Klan. Εκτός αυτού είχε φτιάξει μια ομάδα πολεμικών τεχνών σύμφωνα με τα πρότυπα της αγγλικής φασιστικής οργάνωσης "Combat 18". Όταν το 1996 ο νέος πρόεδρος της VS του Βραδεμβούργου, Foerster, κατάλαβε ότι αυτός ο εγκληματίας ήταν επισήμως από το 1994 ο πληροφοριοδότης "του" με το παρατσούκλι "Piato", θέλησε να τον απολύσει και το συζήτησε με τον τοπικό σοσιαλδημοκράτη υπουργό εσωτερικών Alwien Ziel. Και οι δύο όμως έπρεπε να ρωτήσουν "ανώτερα κλιμάκια", τα οποία τους ενημέρωσαν ότι ο Szczepanski θα συνεχίσει να εργάζεται για 1000 γερμανικά μάρκα το μήνα συν επαγγελματικά έξοδα. Μεταξύ άλλων ο Szczepanski προμήθευε την NSU με όπλα, αλλά έδινε και συμβουλές για το πως μπορεί κανείς να βρει το τρίο. Όταν το 2000 ο Szczepanski αποκαλύφθηκε, η VS τον εφοδίασε με καινούρια ταυτότητα και τον έστειλε στο εξωτερικό. Στην ερώτηση που τέθηκε στην ανακριτική επιτροπή για το σκάνδαλο της NSU, σχετικά με το ποιος βρίσκεται "πάνω" από αυτό το πρόσωπο, οι Foerster και Ziel δεν είχαν καμία άδεια κατάθεσης.

Ο πρώην ναζί Nick Wolfgang Greger, που τριγύριζε ως παραστρατιωτικός σε Λιβερία, Ναμίμπια, Νότια Αφρική, Μάλτα, Ουγκάντα και Δανία, θυμάται τον Szczepanski στο βιβλίο του "Im Niemandland": "Τότε ο Szczepanski συγκρότησε μια ομάδα πολεμικών τεχνών και έψαχνε για κατάλληλα άτομα... Εγώ έφτιαξα μια βόμβα από σωλήνα, ένας άλλος ετοίμασε ένα όπλο ακριβείας με

σκοπευτική διόπτρα, σιγαστήρα και 300 σφαίρες. Ο Szczeranski βρήκε τις επαφές και συντόνιζε την κατάσταση... Μας πρότεινε να ξεχάσουμε τα "πολεμικά παιχνίδια" με την ομάδα πολεμικών τεχνών και ανταυτού να ιδρύσουμε ένα γερμανικό παρακλάδι της "Combat 18"... Βέβαια όλοι θέλαμε να κάνουμε πρόβες στο πλαίσιο παραστρατιωτικών ασκήσεων για περίπτωση έκτακτης ανάγκης. Ωστόσο είμασταν της άποψης ότι δεν είχε φτάσει ακόμα η χρονική στιγμή για να χυμήξουμε στον εχθρό με βόμβες και όπλα. Η υποχωρητικότητα μας δεν βόλευε γενικά τον Szczeranski...

Όταν στις αρχές Ιουνίου αναγκάστηκε να καταλάβει ολοένα και περισσότερα, ότι οι προσπάθειές του να μας ωθήσει σε τρομοκρατικές ενέργειες είχαν αποτύχει, η ομάδα μας σαρώθηκε από ένα κύμα κατ' οίκον ερευνών και συλλήψεων" (Rene Heilig: "V-Mann als Terrorfuhrer", στην εφημ. Neues Deutschland, 30/1/2013).

Μυστικές υπηρεσίες και ναζι στον πόλεμο

Οι κριτικοί που θέλουν την κατάργηση της υπηρεσίας προστασίας του συντάγματος (VS), την χαρακτηρίζουν ως "απομεινάρι του ψυχρού πολέμου". Ξεχνάνε ότι η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας συμμετέχει γενικά σε πολέμους από τα μέσα της δεκαετίας του '90 και ότι εδώ οι μυστικές υπηρεσίες αποκτούν όλο και μεγαλύτερη σημασία. Το να είσαι κατά των ναζι και συγχρόνως να υποστηρίζεις τους πολέμους της Γερμανίας, δεν λειτουργεί (όπως κάνει π.χ. η διευθύντρια του κοινωφελούς ιδρύματος Antonio Amadeu, το οποίο υποστηρίζει την κοινωνία των πολιτών και τη δημοκρατική κουλτούρα κατά του ρατσισμού και του ακροδεξιού εξτρεμισμού). Σε αυτούς τους πολέμους οι ναζι έχουν γίνει ακόμη πιο ισχυροί!

Από το 2006 ο γερμανικός ομοσπονδιακός στρατός (Bundeswehr) αποκαλείται "στρατός σε αποστολή", ενώ από τον Ιούλιο του 2011 αποτελεί ουσιαστικά έναν επαγγελματικό στρατό που μπορεί να επέμβει και στο εσωτερικό της χώρας. "Η επιλογή ενός διαρκούς πολέμου σε παγκόσμια κλίμακα τίθεται εκ μέρους του πολιτικού προσωπικού αυτής της χώρας (με εξαίρεση ακόμη την Αριστερά)" (Markus Mohr). Κυρίως με τις επεμβάσεις του γερμανικού στρατού από το 1995 στη Γιουγκοσλαβία και από τις αρχές του 2002 στο Αφγανιστάν, καθήκον των μυστικών υπηρεσιών είναι να διασφαλίζουν το έδαφος της Γερμανίας από επιθέσεις κάθε είδους, να κρατούν υπό έλεγχο την εσωτερική αντιπολίτευση (κατά του πολέμου), και να ελέγχουν του στρατιώτες της Bundeswehr. Αυτό το καθήκον περιλαμβάνει επίσης την τακτική συλλογής πληροφοριών εναντίον ειρηνιστών ακτιβιστών, τη διείσδυση σε ισλαμιστικές ομάδες και τη συνεργασία με νεοφασίστες μισθοφόρους και στρατιώτες του ομοσπονδιακού στρατού.

Ο August Hanning - εντεταλμένος στην καγκελαρία κατά τη δεκαετία του '90 και έπειτα αρχηγός της ομοσπονδιακής υπηρεσίας πληροφοριών (BND) - δήλωσε ενώπιον της εξεταστικής επιτροπής, ότι η υπηρεσία μαχόταν κατά των ισλαμιστών από τα μέσα της δεκαετίας του '90, αφήνοντας ήσυχους τους ναζι. Στη Βοσνία οι γερμανικές μυστικές υπηρεσίες επικεντρώθηκαν στην "παρουσία τρομοκρατικών ομάδων της Al Kaida", και όχι σε ακροδεξιούς τρομοκράτες. (Η ομολογία αυτή κρύβει φυσικά το γεγονός, ότι προηγουμένως πολλές δυτικές χώρες είχαν υποστηρίξει και οργανώσει τις ισλαμιστικές εθνοφυλακές, τις οποίες τότε ακόμη δεν αποκαλούσαν "Al Kaida").

Στους εμφύλιους πολέμους της Γιουγκοσλαβίας, γερμανοί και αυστριακοί ναζι πολέμησαν κυρίως στο πλευρό της Κροατίας. Αυτή η βοήθεια οργανώθηκε από το κοινωνικό περιβάλλον του φασιστικού Ελεύθερου Γερμανικού Εργατικού Κόμματος (FAP) και του Michael Kuehnen (στυμ: δυναμικός ηγέτης του νεοναζιστικού κινήματος από τη δεκαετία του '70) εν γνώσει της γερμανικής κυβέρνησης (ο τότε γερμανός υπουργός εξωτερικών Γκένσερ είχε στείλει νωρίς όπλα και στρατιωτικούς εκπαιδευτές στην Κροατία, παραβιάζοντας το επίσημο εμπάργκο της ΕΕ). Οι επαφές έγιναν κυρίως μέσω της εθνοφυλακής του φασιστικού κόμματος της Κροατίας HOS, το οποίο επικαλείται ιστορικά τους Ustascha (στυμ: κροάτες συνεργάτες των

ναζι κατά τον 2ο παγκόσμιο πόλεμο).

Στο πλευρό των σέρβων πολεμούσαν από το 1993, εκτός από ρώσους και ρουμάνους, και μερικοί εκατοντάδες έλληνες, μεταξύ άλλων και μέλη της νεοναζιστικής οργάνωσης χρυσή αυγή.

Κατά κανόνα οι ναζι δεν αμοιβόνταν, αλλά τους επέτρεπαν να συμμετέχουν σε λεηλασίες. Επίσης χρησιμοποιήθηκαν για "εθνοτικές εκκαθαρίσεις". Δηλαδή ο τακτικός κροατικός στρατός και οι επαγγελματίες μισθοφόροι κατακτούσαν χωριά, μαρκάρανε σπίτια "σέρβων" και άφηναν τους ναζι να δολοφονούν και να λεηλατούν (ιδίως στην κατάκτηση της Κράινα συμμετείχαν αμερικανικές εταιρείες μισθοφόρων). Κάποιοι ναζι έγιναν πλούσιοι και μετά την επιστροφή τους στη Γερμανία έφτιαξαν εταιρείες (και κάποιοι κατέλαβαν ηγετικές θέσεις στο κόμμα NPD και σε άλλες ακροδεξιές οργανώσεις).

Μέχρι τότε η Γερμανία είχε να προσφέρει ελάχιστη μαχητική εμπειρία στη διαδικασία "ιδιωτικοποίησης του πολέμου" με σκοπό την ανεξέλεγκτη διεξαγωγή του. Εν τω μεταξύ ο ομοσπονδιακός στρατός έχει εξαλείψει αυτό το "κενό" και έχει συγκροτήσει με την υποστήριξη του Ομοσπονδιακού Οργανισμού Εργασίας μερικούς σκιώδεις ιδιωτικούς στρατούς (ο οργανισμός χρηματοδοτεί την εκπαίδευση και "πιστοποίηση προσωπικού ασφαλείας για αποστολές στο εξωτερικό").

Ο μετασχηματισμός του ρατσισμού

Ο ρατσισμός δεν είναι μια βιολογική σταθερά, αυξάνεται ή μειώνεται μέσα στις κοινωνικές συγκρούσεις, αλλάζει χαρακτήρα και μορφή, και κρέμεται από μια κρατική λογική.

Η λεγόμενη συζήτηση για το άσυλο στους πρόσφυγες ξεκίνησε στην παλαιά Δυτική Γερμανία στις αρχές της δεκαετίας του '80. Λόγω παγώματος της εισροής μεταναστών, κάποιοι ξένος μπορούσε να ταξιδέψει νόμιμα στη Γερμανία μόνο κάνοντας αίτηση για παροχή ασύλου. Αυτή η συζήτηση ταίριαζε πολύ καλά στη χρησιμοποιούμενη πολιτική αντιμετώπισης της κρίσης, ξεσηκώνοντας τα πλήθη κατά της "υπεραφθονίας αιτούντων για άσυλο".

Στο δεύτερο μισό της δεκαετίας του '80 οι χριστιανοδημοκράτες (CDU) θα ξεκινήσουν τη "συζήτηση για το άσυλο" επιδιώκοντας την κατάργηση του δικαιώματος παροχής ασύλου στο σύνταγμα - ήδη εκείνο τον καιρό αυτή η προσπάθεια υποστηριζόταν από ναζιστικές επιθέσεις. Η "συζήτηση" αυτή θα κορυφωθεί μετά την αλλαγή (στυμ: ένωση των δύο Γερμανιών), τον Αύγουστο του 1992, με το πογκρόμ στο Rostock-Lichtenhagen. Τέσσερις μήνες μετά, στις 6 Δεκεμβρίου 1992, σοσιαλδημοκράτες (SPD) και χριστιανοδημοκράτες (CDU) θα συμφωνήσουν στον λεγόμενο "συμβιβασμό για το άσυλο", δηλ. στην ουσιαστική κατάργηση του δικαιώματος στο άσυλο. Την ίδια μέρα θα λάβει χώρα στο Μόναχο η πρώτη διαδήλωση "Lichterette" με 400.000 άτομα ενάντια στην ξενοφοβική βία και τους εμπρησμούς σπιτιών μεταναστών (στυμ: οι συμμετέχοντες σε αυτές τις διαδηλώσεις κρατούσαν κεριά ως μια μορφή διαμαρτυρίας, πρόκειται για πορείες της κοινωνίας των πολιτών χωρίς πολιτικά μηνύματα ή προτάσεις, όπου το φως λειτουργεί ως μήνυμα ειρήνης).

Έτσι αρχίζει μια νέα φάση: το δικαίωμα παροχής ασύλου καταργείται, οι πιο σημαντικές οργανώσεις των ναζι όπως οι Wikingjugend και Blood & Honour απαγορεύονται και η κοινωνία των πολιτών ενισχύεται (μεταξύ άλλων θα δοθούν περισσότερα κρατικά χρήματα για αντιρατσιστικές πρωτοβουλίες). Ο νέος υπουργός Εσωτερικών της "Μηδενικής Ανοχής" Kanther δεν αγωνιζόταν πλέον κατά των μεταναστών καθεαυτών, αλλά εναντίον της "καταναγκαστικής πορνείας και του εμπορίου ανθρώπων", ή όπως λένε οι ναζι "εναντίον των εγκληματιών ξένων". Ή όπως έλεγε ο επόμενος υπουργός Εσωτερικών Schily "εναντίον των παράλληλων κοινωνιών". Αυτή η φάση κορυφώθηκε δημοσίως με την "εξέγερση των ευπρεπών" του καγκελαρίου Σρέντερ (Οκτώβριος 2000). Μισό χρόνο πριν, στον "πόλεμο του Κοσόβου", η κόκκινη-πράσινη συγκυβέρνηση Σοσιαλδημοκρατών (SPD) και Πρασίνων είχε δικαιολογήσει ως "αντιφασιστική" την πρώτη χρήση γερμανικών βομβαρδιστι-

κών αεροπλάνων από το 1945. Η συζήτηση για τη χρήση του γερμανικού στρατού "εκτός επικράτειας" που διεξαγόταν μεταξύ 1990 και 1994, και προετοίμαζε τον πόλεμο, εξελισσόταν σχεδόν παράλληλα με τη συζήτηση για το άσυλο. Η απόφαση του ομοσπονδιακού συνταγματικού δικαστηρίου στις 12/7/1994 κατέστησε εφικτές τέτοιες αποστολές του ομοσπονδιακού στρατού.

Ερευνώντας αρχικά την υπόθεση της NSU κατάλαβαμε, ότι οι μυστικές υπηρεσίες έδωσαν το γαϊδαρό τους σε αυτήν τη νέα συγκυρία (κατάργηση του δικαιώματος στο άσυλο, οι διαδηλώσεις Lichterkette δημιούργησαν μια νέα κοινωνική συναίνεση, σημαντικές ναζιστικές οργανώσεις απαγορεύτηκαν) - και ταυτόχρονα δεν παρέμειναν αδρανείς.

Με το ξεκίνημα της παγκόσμιας κρίσης (το 2007) η συζήτηση που προκάλεσε (ο σοσιαλδημοκράτης) Sarrazin ανέβασε τον τόνο του κοινωνικού ρατσισμού και τον έστρεψε ενάντια "στα κορίτσια που φοράνε μαντίλα, στους άνεργους δικαιούχους του επιδόματος HartzIV και στους τεμπέληδες έλληνες". Ο πρώην υπουργός Οικονομικών του SPD στην τοπική βουλή του Βερολίνου καταλόγησε στους μουσουλμάνους μια γενετική κατωτερότητα. Το έθνος ως "κοινότητα απόδοσης" πρέπει να πορευθεί ενάντια σε τέτοια "μη παραγωγικά στοιχεία" και "παράγοντες κόστους". Αυτός ο κοινωνικός δαρβινισμός είναι το επικοδόμημα των νόμων Hartz για τις μεταρρυθμίσεις στην αγορά εργασίας (που εισήχθησαν μεταξύ 2003 και 2005). Σε μια διάλεξή του ο παρεμβατικός φιλόσοφος Jacques Ranciere εξέφρασε, σύμφωνα με την αριστερή εφημερίδα ak #555 (19/11/2010), την εξής άποψη: "Ο ρατσισμός που ξέρουμε σήμερα, είναι ένας ψυχρά υπολογισμένος ρατσισμός... ένα προϊόν του κράτους... Είναι κυρίως μια κρατική λογική και όχι ένα πάθος του λαού. Φορέας αυτής της κρατικής λογικής δεν είναι κατά κύριο λόγο οποιεσδήποτε οπισθοδρομικές κοινωνικές ομάδες, αλλά μεγάλο μέρος της πνευματικής ελίτ".

Μάλλον κανείς δεν θεωρεί τους αντιγερμανούς αριστερούς πνευματική ελίτ, όπως οι ίδιοι νομίζουν για τον εαυτό τους. Στην πραγματικότητα όμως οι αντιγερμανοί ήταν κομμάτι της κρατικής στρατηγικής, προπαγάνδιζαν τους βομβαρδισμούς ενάντια σε ανθρώπους σε Ασία και Αφρική, και συμμετείχαν πολύ συγκεκριμένα με τον αγώνα τους κατά της πολυπολιτισμικότητας στη Γερμανία (στυμ: με το επιχείρημα ότι είναι καταφύγιο ισλαμιστών) στο αγώνα που διεξήγαγαν οι (σοσιαλδημοκράτες) Schily και Sarrazin "ενάντια στις παράλληλες κοινωνίες που αναπτύσσονται μέσα στο κέντρο της γερμανικής κοινωνίας".

Στρατηγική της έντασης

Από το 1998, όταν ο Schily αντικατέστησε τον Kanther ως υπουργό Εσωτερικών, η καταπολέμηση της ανεπιθύμητης μετανάστευσης και η διάλυση των "παράλληλων κοινωνιών στο κέντρο της κοινωνίας μας" έγιναν τα δύο βασικά καθήκοντα της κρατικής προστασίας. Η κυβέρνηση Σρέντερ άσκησε (στα λόγια) μια φιλική προς τη μετανάστευση πολιτική, το 2000 μεταρρύθμισε το δικαίωμα απόκτησης υπηκοότητας, και ο καγκελάριος Σρέντερ κατάφερε να πλασαριστεί ως "ο καλύτερος αντιφασίστας". Την ίδια περίοδο ο Schily πέρασε δραστικά μέτρα κατά των μεταναστών, όπως και μεγάλα "πακέτα ασφάλειας". Η 11η Σεπτέμβρη 2001 "επιβεβαίωσε" αυτήν τη μετωπική στάση, καθώς η επιτήρηση της κοινωνίας από αστυνομία, στρατό και μυστικές υπηρεσίες οξύνθηκε έντονα.

Σε αυτήν την ιστορική συγκυρία η σειρά των δολοφονιών που διέπραξε η NSU συνέδεσε πέντε στοιχεία:

- α) Οι δολοφονίες από μόνες τους τρομοκράτησαν τους συγγενείς των θυμάτων και τις μεταναστευτικές κοινότητες.
- β) Οι επιθετικές προανακριτικές έρευνες της αστυνομίας εκφόβισαν και ταπεινώσαν τους συγγενείς των θυμάτων.
- γ) Η μηντιακή παρόξυνση ("δολοφονίες ντοναράδων", "μαφία λουλουδιών", "κουρδική μαφία" κτλ.) έθεσε σε εφαρμογή λεπτομερώς τα σχέδια του πρώην υπουργού Schily.
- δ) Η επιτροπή έρευνας της αστυνομίας με την ονομασία Bosporus χρησιμοποίησε τις δολοφονίες για τον μεγαλύτερο έλεγχο και την

ηλεκτρονική παρακολούθηση των μεταναστευτικών κοινοτήτων που εφαρμόστηκε ποτέ στην ιστορία της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας. Στην εξεταστική επιτροπή εργάζονταν 160 άτομα, τέσσερα εκ των οποίων ερευνούσαν προς την κατεύθυνση των φασιστών. Οι υπόλοιποι ταλαιπωρούσαν τους συγγενείς των θυμάτων, έστησαν ψεύτικα ντοναράδικα για να παρακολουθήσουν το κοινωνικό περιβάλλον τους, μεταμφιέζονταν σαν ιδιωτικοί τεχνίτες και δημοσιογράφοι προκειμένου να τους αφουγκραστούν και να ξεσηκώσουν τον έναν εναντίον του άλλου κτλ. Εκτός αυτού ταξινομήθηκαν πάνω από 20 εκατ. ασύρματες υποκλοπές για 13.842 πρόσωπα, οι οποίες διευθετήθηκαν με πληρωμές χρημάτων, κρατήσεις για δωμάτια ξενοδοχείων, ενοικιάσεις τροχοδρόμων κτλ. Σύμφωνα με πληροφορίες του υπουργείου Εσωτερικών τα δεδομένα αυτά ήταν ακόμη αποθηκευμένα τον Οκτώβριο του 2012.- ε) Αστυνομία και μίητσια ολοκλήρωσαν το έργο της NSU. Η "στρατηγική της έντασης" είναι ιδιαίτερα αποτελεσματική, όταν καταφέρνει να δημιουργήσει τον εχθρό που καταπολεμά. (Στην ακραία περίπτωση η στρατηγική της έντασης αφορά τους ισλαμιστές, που υποτίθεται πως αντιδρούν με τρομοκρατικές ενέργειες. Η λεγόμενη ισλαμιστική ομάδα του "Sauerland" ήταν υπό κρατική παρακολούθηση και φτιάχτηκε με τη βοήθεια μυστικών υπηρεσιών) [5].

Ο τρόμος μαζί με το συνοδευτικό πρόγραμμα των πολιτικών, της αστυνομίας και των μίητσια, οδήγησε στην απομόνωση των μεταναστευτικών κοινοτήτων. Πολλοί μετανάστες ανέφεραν ότι με το ξεσκάσμα της NSU ένιωσαν για πρώτη φορά σαν "τούρκοι". Ήδη τη δεκαετία του '90, μετά τη δολοφονική επίθεση στο Solingen (εμπρησμός σπιτιού τούρκων μεταναστών), οι τούρκικες σημαίες κυριαρχούσαν στις διαδηλώσεις. Ήταν μια εξέλιξη, που πέρα από πολλές άλλες συνέπειες, οδήγησε επίσης στο γεγονός, ότι οι συγγενείς των θυμάτων με τις πορείες τους διαμαρτυρίας κατά των δολοφονιών το 2006 αφέθηκαν σε μεγάλο βαθμό μόνοι τους από τη γερμανική Αριστερά. Τη δεκαετία του '80 κάτι τέτοιο θα ήταν αδιανόητο.

Συνέχεια: Επιχειρησιακοί πυρήνες και έλεγχος από τα πάνω

Το "βαθύ κράτος" δεν επιβίωσε μόνο το 1933 και το 1945 μέσα στα όργανα καταστολής. Οι ναζί κατάφεραν μετά την ανάληψη της εξουσίας (1933) να αποκλείσουν γρήγορα την (κομμουνιστική) αντιπολίτευση, επειδή η πολιτική αστυνομία πολύ επιμελώς είχε ανοίξει από τα πριν φακέλους, τους οποίους

ανάλογη υπεροψία: "Τι θέλετε λοιπόν; Όλα λειτούργησαν όπως έπρεπε!". Αυτοί που φαίνονται είναι ο (πρώην υπουργός Εσωτερικών) Σόιμπλε, ο αρχηγός της Ομοσπονδιακής Εγκληματολογικής Υπηρεσίας (BKA) Ziercke, ο πρωθυπουργός του κρατιδίου της Έσσης Bouffier... Υπάρχουν όμως λιγότερο γνωστές, αλλά επιχειρησιακά σίγουρα σημαντικότερες φιγούρες.

Όπως ο χριστιανοδημοκράτης Klaus Dieter Fritsche, γραμματέας στο υπουργείο Εσωτερικών από το 2009, αποκαλούμενος ως "κρυφός υπουργός εσωτερικών", αντιπρόεδρος της BfV μεταξύ 1996 και 2005, και από το 2005 έως το 2009 συντονιστής των μυστικών υπηρεσιών στην ομοσπονδιακή καγκελαρία. Ενώπιον της εξεταστικής επιτροπής για την NSU είπε: "Δεν θα επιτρέψουμε να μαθευτούν μυστικά, που θα μπορούσαν να παρεμποδίσουν τη δράση του κράτους... Το καλό του κράτους είναι σημαντικότερο από μια κοινοβουλευτική διαλεύκανση της υπόθεσης". Νομιμοποιώντας έτσι τη σιωπή των πληροφοριοδοτών από το περιβάλλον της NSU ενώπιον της επιτροπής.

Όλοι αυτοί οι επιχειρησιακοί σημαντικοί τύποι αισθάνονται σαν μια ελίτ, η οποία δεν υποχρεούται να δικαιολογήσει τη δράση της, ούτε κοινωνικά ούτε απέναντι στο κοινοβούλιο. Οι μέθοδοί τους δεν μπορούν να δικαιολογηθούν "δημοκρατικά", ούτε με κάποιο άλλο τρόπο. Για παράδειγμα η VS της Θουριγγίας είχε στρατολογήσει ως χαφιέ το στέλεχος του NPD Kai-Uwe Trinkaus και τον είχε χρη-

σιμοποιήσει κατά του Κόμματος της Αριστεράς (die Linke) και της Ομοσπονδίας Γερμανικών Συνδικάτων (DGB). Εκτός αυτού ο Trinkauss είχε προμηθευτεί από τον πράκτορα καθοδηγητή του, ονόματα, διευθύνσεις και φωτογραφίες έντεκα αντιφασιστών και τα είχε αναρτήσει στην ιστοσελίδα του. "Ο εχθρός βρίσκεται στα αριστερά" - και ο εξοπλισμός των ακροδεξιών είναι ένα από τα καλύτερα μέσα εναντίον του. Στο κρατίδιο της Θουριγγίας οι εκάστοτε υπουργοί Εσωτερικών - αδιάφορο αν προέρχονται από τους σοσιαλδημοκράτες ή τους χριστιανοδημοκράτες - έχουν καταπολεμήσει σαφώς διάφορες αριστερές δραστηριότητες εναντίον ακροδεξιών σε συνεργασία με την VS. (...)

(η συνέχεια του άρθρου θα αναρτηθεί στο blogspot)

Σημειώσεις της μετάφρασης:

[2] Η βομβιστική ενέργεια στη γιορτή μπίρας Oktoberfest του Μονάχου στις 26 Σεπτεμβρίου 1980, αποτελεί τη χειρότερη τρομοκρατική ενέργεια στην ιστορία της μεταπολεμικής Γερμανίας.

Σύμφωνα με εκτιμήσεις, οι δράστες ήθελαν να την χρεώσουν σε ακροαριστερούς τρομοκράτες για να κλονίσουν την πολιτική του σοσιαλφιλελεύθερου κυβερνητικού συνασπισμού των σοσιαλδημοκρατών (SPD) και ελεύθερων δημοκρατών (FDP) ενόψει των επερχόμενων ομοσπονδιακών εκλογών της 5ης Οκτωβρίου 1980. Ωφελήμενοι θα έβγαιναν τα συνασπισμένα κόμματα των χριστιανοδημοκρατών (CDU) και χριστιανοκοινωνιστών (CSU), και ο υποψήφιος τους για την καγκελαρία Franz Josef Strauss (πρωθυπουργός της Βαυαρίας).

Στις 27 Σεπτεμβρίου 1980, μια μέρα μετά την ενέργεια, ο Franz Josef Strauss επιτέθηκε στον κυβερνητικό συνασπισμό μέσω της εφημερίδας Bild am Sonntag, ισχυριζόμενος ότι η φιλελεύθερη πολιτική του ομοσπονδιακού υπουργού Εσωτερικών Gerhart Baum (FDP) εμπόδιζε τις έρευνες των υπηρεσιών ασφαλείας και επέτρεψε την προετοιμασία της βομβιστικής ενέργειας. Η κυβέρνηση κατηγορήσε την αντιπολίτευση ότι υποτίμησε τον ακροδεξιό κίνδυνο, αφού ο βαυαρός πρωθυπουργός Strauß είχε κριτικάρει, λίγους μήνες πριν, την απαγόρευση της ακροδεξιάς οργάνωσης Wehrsportgruppe Hoffmann από τον υπουργό Baum. Ο υπουργός Εσωτερικών της Βαυαρίας Gerold Tandler (CSU) κατηγορήθηκε ότι υποτίμησε τις ακροδεξιές σκευωρίες.

Οι πολιτικές αντιδράσεις καταλάγιασαν γρήγορα, όταν στην πορεία των ερευνών έγινε ξεκάθαρο, ότι ο Koehler που ανήκε στον ακροδεξιό χώρο, ήταν αυτός που τοποθέτησε την βόμβα, καθώς το διαβατήριό του βρέθηκε στον τόπο της επίθεσης. Στις εκλογές επανεξελέγη ο σοσιαλδημοκράτης καγκελάριος Helmut Schmidt.

Τον Ιούνιο του 2009, η αριστερή κοινοβουλευτική συμμαχία Buendnis 90/Die Gruenen υπέβαλλε επερώτηση στην ομοσπονδιακή βουλή με θέμα: "Η βομβιστική ενέργεια στο Oktoberfest - τα στοιχεία από τα αρχεία της Stasi, οι ενδείξεις για συμμετοχή της „Wehrsportgruppe Hoffmann“, και διασυνδέσεις με την Gladio". Μεταξύ άλλων η γερμανική κυβέρνηση ερωτήθηκε εάν γνώριζε κάποια σχέση μεταξύ της ενέργειας στο Oktoberfest και της βομβιστικής επίθεσης στο σιδηροδρομικό σταθμό της Μπολόνια στις 2 Αυγούστου 1980 (φώτο εξωφύλλου), με 85 νεκρούς και περισσότερους από 200 τραυματίες, την οποία σχεδίασε και εκτέλεσε η ιταλική φασιστική ομάδα Ordine Nuovo.

[3] Ο όρος "κρατική προστασία" αφορά αστυνομικά και άλλα μέτρα επιβολής της τάξης, ενάντια σε δραστηριότητες που απειλούν το κράτος και έχουν κυρίως πολιτικά κίνητρα. Κλασικά αδικήματα κατά της κρατικής προστασίας είναι αξιόποινες πράξεις κατά του συντάγματος ή της ασφάλειας, όπως η διατάραξη ειρήνης, η εσχάτη προδοσία και η τρομοκρατία.

Το καθήκον της προστασίας του γερμανικού κράτους αναλαμβάνουν, εκτός από τις ανώτερες αστυνομικές υπηρεσίες δίωξης κοινού εγκλήματος, κυρίως οι τρεις μυστικές υπηρεσίες. Η Ομοσπον-

διακή Υπηρεσία Προστασίας του Συντάγματος (BfV) και οι τοπικές αρχές Προστασίας του Συντάγματος (VS) κάθε κρατιδίου είναι αρμόδιες για την εσωτερική ασφάλεια, η Στρατιωτική Μυστική Υπηρεσία (MAD) για τον ομοσπονδιακό στρατό, και η Ομοσπονδιακή Υπηρεσία Πληροφοριών (BND) για την εξωτερική ασφάλεια.

[4]: Συνταγματική μεταρρύθμιση που ψηφίστηκε από τον κυβερνητικό συνασπισμό στις 30/5/1968 και επέκτεινε την ικανότητα δράσης του κράτους σε καταστάσεις κρίσης. Συνοδεύτηκε από έντονες διαμαρτυρίες της Εξωκοινοβουλευτικής Αντιπολίτευσης και του φοιτητικού κινήματος (SDS).

[5] Τον Σεπτέμβριο του 2007 συνελήφθησαν τρία μέλη της ομάδας "Sauerlandgruppe" σε μια εξοχική κατοικία στη Βεστφάλια, κατόπιν υπόδειξης των αμερικανικών υπηρεσιών NSA και CIA. Κατηγορήθηκαν ως μέλη της αφγανοπακιστανικής τρομοκρατικής οργάνωσης Islamic Jihad Union που προετοίμαζε βομβιστικές ενέργειες. Τον Μάρτιο του 2010 καταδικάστηκαν μαζί με έναν γερμανικής υπηκοότητας και τουρκικής καταγωγής βοηθό τους, σε πολύχρονη φυλάκιση.

Λέγεται ότι στη δημιουργία της Islamic Jihad Union εμπλέκονται οι μυστικές υπηρεσίες του Ουζμπεκιστάν. Σύμφωνα με το ειδησεογραφικό περιοδικό STERN, η "Sauerlandgruppe" είχε προμηθευτεί (άχρηστους) πυροκροτητές από τον τούρκο πράκτορα Mevlut K., που συνεργαζόταν τακτικά με τη CIA και την τουρκική MIT, και πολύ πιθανόν και με τη γερμανική υπηρεσία πληροφοριών BND. Ο ιδεολογικός καθοδηγητής της ομάδας, Yehia Yousif, αποδείχθηκε πράκτορας της γερμανικής μυστικής υπηρεσίας VS.

Αυτό το 12σέλιδο εκδόθηκε σε περιορισμένο αριθμό αντιτύπων στηρικτικά στη συζήτηση πολιτικού καφενείου που έγινε την παρασκευή 18 οκτώβρη στην Ανατόπια από την αυτόνομη πολιτική ομάδα ΑΓΚΙΤΑΤΣΙΑ και τις ΥΠΟΨΙΑΣΜΕΝΕΣ ΜΕΙΟΨΗΦΙΕΣ. Παρακάτω κάποιες χρήσιμες παραπομπές για καλύτερη κατανόηση του ζητήματος.

–Για τη στρατηγική της έντασης και το ρόλο των κρατών σε αυτή διαβάστε το "Η διεθνής του τρόμου (η στρατηγική της έντασης και ο ρόλος των κρατών) – Federaction (Ομοσπονδία Αυτόνομων Ομάδων) – 2005" (στο <http://anatopia.wordpress.com/> στην κατηγορία βιβλιοθήκη)

–Πολλά από αυτά που αναφέρονται στην εισήγηση βρίσκονται στο έντυπο "γιατί φοράς κλουβί;", τεύχος 2, Σεπτεμβρίου 2012 (στο <http://anatopia.wordpress.com/> στην κατηγορία "γιατί φοράς κλουβί;")

–Για το ρόλο του παρακράτους από τη μεταπολίτευση και πέρα διαβάστε τη μπροσούρα "το σύγχρονο φασιστικό παρακράτος και ο αόρατος εμφύλιος" (profunde memoriam) στο <http://anatopia.wordpress.com/> στην κατηγορία βιβλιοθήκη.

–Για την υπόθεση της γερμανικής ναζιστικής οργάνωσης NSU πέρα από το site του αστικού τομέα (<http://tomeaszine.blogspot.gr/>) διαβάστε και το ANTIFA BARRICADA #18 "οι τρεις της NSU μυστικές υπηρεσίες και ναζί στη Γερμανία" (στο βιβλιοπωλείο της ανατόπια).

–Για την υπόθεση MABH στο περιοδικό ANTIFA BARRICADA #26 στο ένθετο: "B. Ήπειρος: 1990 - 1996 - Ο ελληνικός επεκτατισμός, οι πράκτορες και η μαβη" στο βιβλιοπωλείο της ανατόπια και στο antifa #36 στο <http://antifascripta.net> (επίσης σε αυτό το Site μπορείτε να βρείτε για το φασισμό στην Ελλάδα στο μεσοπόλεμο στην κατηγορία "σπουδές στο γαλανόμαυρο").

–Επίσης τσεκάρτε το περιοδικό sarajeno και πιο συγκεκριμένα το τεύχος 25 σχετικά με την εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008, σχετικά με την άνοδο της χρυσής αυγής τα άρθρα "βοθρολύματα και μαχαιροβγάλτες (με γραβάτα): ποιος κοιτάει αλλού;" Τεύχος 63 - Ιούνιος 2012, το άρθρο "το δύσκολο πέρασμα" Τεύχος 66 - Οκτώβρης 2012, το άρθρο "ιστορικισμός, αναβιώσεις και νέος ολοκληρωτισμός" Τεύχος 73 - Μάης 2013 και τα άρθρα "έγκλημα και διαθεσιμότητα" και "το ακροδεξιό ασχημόπαπο έγινε κύκνος της "δημοκρατίας";" Τεύχος 77 - Οκτώβρης 2013. Αυτά βρίσκονται στο <http://www.sarajenomag.gr> και στο βιβλιοπωλείο αυτόνομων εκδόσεων της ανατόπια.